

การแสดงเดี่ยวเปียโนโดยจิตติระ พันธุ์โยธี

นายจิตติระ พันธุ์โยธี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก ภาควิชาดุริยางคศิลป์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A PIANO RECITAL BY JITSIRA PANTHUYOTHEE

Mr. Jitsira Panthuyothee

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Fine and Applied Arts Program in Western Music

Department of Music

Faculty of Fine and Applied Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2015

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การแสดงเดี่ยวเปียโนโดยจิตติระ พันธุ์โยธี

โดย

นายจิตติระ พันธุ์โยธี

สาขาวิชา

ดุริยางคศิลป์ตะวันตก

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ธงสรวง อิศรางกูร ณ อยุธยา

คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. ศุภกรณ์ ดิษฐพันธุ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ศาสตราจารย์ ดร. วีรชาติ เปรมานนท์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ธงสรวง อิศรางกูร ณ อยุธยา)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศศิ พงศ์สรายุทธ)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาวไล ตันจันทร์พงศ์)

จิตติระ พันธุ์โยธี : การแสดงเดี่ยวเปียโนโดยจิตติระ พันธุ์โยธี (A PIANO RECITAL BY JITSIRA PANTHUYOTHEE) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. รังสรวง อิศรางกูร ณ อยุธยา, 84 หน้า.

การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะด้านการบรรเลงเปียโน โดยผู้แสดงได้คัดเลือกบทเพลงที่มีมาตรฐานเทียบเท่ากับระดับบัณฑิตศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาทั่วโลก บทประพันธ์สำหรับการแสดงในครั้งนี้คัดเลือกมาจากยุคสมัยที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ผู้แสดงจะได้ศึกษาประวัติศาสตร์ การวิเคราะห์ การตีความ บทประพันธ์ การฝึกซ้อม การถ่ายทอดอารมณ์ และพัฒนาทักษะในการบรรเลง

โดยผู้แสดงได้ทำการคัดเลือกบทเพลงสำหรับการแสดงครั้งนี้ไว้ 5 บทเพลงดังนี้

1. Toccata in F sharp minor, BWV 910 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach
2. Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 ประพันธ์โดย Ludwig van Beethoven
3. Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 ประพันธ์โดย Nikolai Medtner
4. Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2 ประพันธ์โดย Nikolai Medtner
5. Sonata in C minor, Op. 29 ประพันธ์โดย Sergei Prokofiev

ใช้เวลาในการแสดงประมาณ 75 นาที

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาควิชา ดุริยางคศิลป์

สาขาวิชา ดุริยางคศิลป์ตะวันตก

ปีการศึกษา 2558

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

5786708035 : MAJOR WESTERN MUSIC

KEYWORDS: PIANO PERFORMANCE / PIANO/ RECITAL

JITSIRA PANTHUYOTHEE: A PIANO RECITAL BY JITSIRA PANTHUYOTHEE. ADVISOR: ASSOC. PROF. TONGSUANG ISRANGKUN NA AYUDHYA, 84 pp.

The purpose of this Piano Recital was a development of piano performance abilities. The performer has selected the classical music pieces under the international standard of repertoire in graduated studies. Therefore, the pieces from this recital are from various periods in classical music history. Furthermore, the performer will have a chance to study a history of music, form and analysis, musical interpretation, practice, musical expression and performing development. The program of this recital consists of 5 classical pieces, as follows:

1. Toccata in F sharp minor, BWV 910 by Johann Sebastian Bach
2. Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 by Ludwig van Beethoven
3. Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 by Nikolai Medtner
4. Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2 by Nikolai Medtner
5. Sonata in C minor, Op. 29 by Sergei Prokofiev

The total duration of the performance is about 75 minutes

Department: Music

Field of Study: Western Music

Academic Year: 2015

Student's Signature

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้ ผู้แสดงขอกราบขอบพระคุณ ครอบครัวของผู้แสดง คุณพ่อจักรี พันธุ์โยธี คุณแม่นันทนา พันธุ์โยธี และพี่ชายจักรกฤษ พันธุ์โยธี ที่ให้การสนับสนุนการเรียนดนตรีและให้กำลังใจในการศึกษาด้านดนตรีตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ธงสรวง อิศรางกูร ณ อยุธยา ที่อบรมสั่งสอน และมอบวิชาความรู้ให้แก่ผู้แสดงมาเป็นระยะเวลา 2 ปี และคอยให้กำลังใจผู้แสดงตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านในคณะศิลปกรรมศาสตร์ ได้แก่ ศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ฤทธิ์ ธรรมบุตร, ศาสตราจารย์ ดร.วีรชาติ เปรมานนท์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิ พงศ์สรายุทธ และ อาจารย์ ดร.รามสุร สีตลาพันธ์ ที่ให้ความรู้และสนับสนุนผู้แสดงมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาวไล ตันจันทร์พงศ์ ที่กรุณาให้เกียรติและเสียสละเวลา เพื่อมาเป็นกรรมการภายนอกให้แก่ผู้แสดง

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ Paulo Zereu ที่พร้อมใจสอนการบรรเลงเปียโนให้แก่ผู้แสดงจนจบการศึกษาปริญญาตรี

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ อธิระ ณ หนองคาย ที่สอนเปียโนให้แก่ผู้แสดงตั้งแต่วัยเยาว์จนผู้แสดงได้เข้าศึกษาวิชาดนตรีในระดับอุดมศึกษา

ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ทุกคนที่คอยให้กำลังใจ ให้คำปรึกษาและรับฟังปัญหาของผู้แสดงเสมอมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
บทที่ 1 บทนำ	9
1.1 ความสำคัญและความเป็นมา	9
1.2 วัตถุประสงค์ของการแสดง	9
1.3 ขอบเขตของการแสดง	9
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
บทที่ 2 อรรถาธิบายบทเพลง	11
2.1 Toccata in F sharp minor, BWV 910 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach	11
2.1.1 ประวัติของผู้ประพันธ์	11
2.1.2 ลักษณะบทประพันธ์และบทวิเคราะห์เพลง	12
2.1.3 วิธีการฝึกซ้อม	16
2.2 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 ประพันธ์โดย Ludwig van Beethoven	18
2.2.1 ประวัติของผู้ประพันธ์	18
2.2.2 ลักษณะบทประพันธ์และบทวิเคราะห์เพลง	19
2.2.3 วิธีการฝึกซ้อม	29
2.3 Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 ประพันธ์โดย Nikolai Medtner	30
2.3.1 ประวัติของผู้ประพันธ์	30
2.3.2 ลักษณะบทประพันธ์และบทวิเคราะห์เพลง	32
2.3.3 วิธีการฝึกซ้อม	37

2.4 Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2 ประพันธ์โดย Nikolai Medtner	37
2.4.1 ลักษณะบทประพันธ์และบทวิเคราะห์เพลง	37
2.4.2 วิธีการฝึกซ้อม	43
2.5 Piano Sonata No. 4 in C minor, Op. 29 ประพันธ์โดย Sergei Prokofiev	44
2.5.1 ประวัติของผู้ประพันธ์	44
2.5.2 ลักษณะบทประพันธ์และบทวิเคราะห์เพลง	45
2.5.3 วิธีการฝึกซ้อม	64
บทที่ 3 วิธีการแสดงเดี่ยวเปียโน.....	67
3.1 ข้อมูลการแสดง	67
3.2 วัตถุประสงค์ของการแสดง.....	68
3.3 การเตรียมการแสดงเดี่ยว.....	68
3.4 วิธีการแสดงเดี่ยวเปียโน	69
3.5 การแสดงเดี่ยวเปียโน	69
3.6 วัน เวลา และสถานที่แสดง.....	69
บทที่ 4 สุจิตร์การแสดงและโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์	70
4.1 สุจิตร์การแสดง	70
4.2 โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดงเดี่ยวเปียโน	77
บทที่ 5 คำแนะนำและบทสรุป.....	78
5.1 คำแนะนำ	78
5.2 บทสรุป.....	78
รายการอ้างอิง.....	79
ภาคผนวก.....	81
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	84

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและความเป็นมา

การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้ คือการนำความรู้ในด้านต่าง ๆ ทั้งด้านการวิเคราะห์บทเพลง ความเป็นมาของบทเพลง การตีความบทเพลง รวมไปถึงเทคนิคต่าง ๆ ในการบรรเลงบทเพลง เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการฝึกซ้อมบทเพลงต่าง ๆ ในการแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้ ซึ่งบทเพลงที่นำมาแสดงนั้นได้รับการคัดเลือกมาจากยุคสมัยที่แตกต่างกัน คือ ยุคบาโรค คลาสสิก โรแมนติก และศตวรรษที่ยี่สิบ โดยแต่ละบทเพลงจะมีความยากทั้งด้านการตีความ การวิเคราะห์ และเทคนิคในการบรรเลง เหมาะสมกับการแสดงเดี่ยวเปียโนในระดับปริญญาโทบัณฑิต

1.2 วัตถุประสงค์ของการแสดง

- 1.2.1 เพื่อพัฒนาการวิเคราะห์และตีความบทเพลงต่าง ๆ
- 1.2.2 เพื่อศึกษาและฝึกฝนเทคนิคในการบรรเลงบทเพลงในยุคที่แตกต่างกัน
- 1.2.3 เพื่อพัฒนาศักยภาพของการแสดงต่อหน้าสาธารณชน
- 1.2.4 เพื่อศึกษาการจัดการและการเตรียมพร้อมของการแสดง
- 1.2.5 เพื่อเผยแพร่บทเพลงคลาสสิกให้นักเรียน นิสิต นักศึกษา รวมไปถึงบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจในงานดนตรีประเภทนี้

1.3 ขอบเขตของการแสดง

ผู้แสดงได้กำหนดขอบเขตของบทเพลงที่ใช้ในการแสดงไว้จำนวน 5 บทเพลง ดังนี้

- 1.3.1 Toccata in F sharp minor, BWV 910 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach
บทเพลงจากยุคบาโรค
ใช้เวลาในการบรรเลงประมาณ 13 นาที
- 1.3.2 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 ประพันธ์โดย Ludwig van Beethoven บทเพลงจากยุคคลาสสิก
ท่อนที่ 1 Allegro
ท่อนที่ 2 Scherzo: Allegretto vivace
ท่อนที่ 3 Menuetto: Moderato e grazioso
ท่อนที่ 4 Presto con fuoco

ใช้เวลาในการบรรเลงประมาณ 20 นาที

1.3.3 Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 ประพันธ์โดย Nikolai Medtner

บทเพลงจากยุคโรแมนติก

ใช้เวลาในการบรรเลงประมาณ 3 นาที

1.3.4 Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2 ประพันธ์โดย Nikolai Medtner

บทเพลงจากยุคโรแมนติก

ใช้เวลาในการบรรเลงประมาณ 4 นาที

1.3.5 Piano Sonata No. 4 in C minor, Op. 29 ประพันธ์โดย Sergei Prokofiev

บทเพลงจากยุคศตวรรษที่ยี่สิบ

ท่อนที่ 1 Allegro molto sostenuto

ท่อนที่ 2 Andante assai

ท่อนที่ 3 Allegro con brio, ma non leggiero

ใช้เวลาในการบรรเลงประมาณ 20 นาที

การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้ จัดขึ้นวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2559 เวลา 18.00 น. ณ ห้องแสดงดนตรีรังสรวง โดยการแสดงแบ่งออกเป็น 2 ช่วง ช่วงแรกของการแสดง บรรเลง 2 บทเพลง ใช้เวลาประมาณ 33 นาทีพักครึ่งการแสดง 15 นาที ช่วงที่สองของการแสดงบรรเลง 3 บทเพลง ใช้เวลาประมาณ 27 นาที รวมเวลาที่ใช้แสดงทั้งหมดประมาณ 75 นาที

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผู้แสดงพิจารณาแล้วว่าการแสดงเดี่ยวเปียโนครั้งนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์ดังนี้

1.4.1 ผู้แสดงได้พัฒนาศักยภาพในการวิเคราะห์และตีความบทเพลงต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.4.2 ผู้แสดงได้พัฒนาและศึกษาเทคนิคในการบรรเลงบทเพลงในแต่ละยุคสมัย

1.4.3 ผู้แสดงได้รับการฝึกฝนในการแสดงต่อหน้าสาธารณชน และเรียนรู้การแก้ไขปัญหาเหตุการณ์เฉพาะหน้า

1.4.4 ผู้แสดงได้ศึกษาการจัดการแสดงเดี่ยวเปียโน ทั้งด้านการประชาสัมพันธ์ การจัดการวัน เวลาและสถานที่ การจัดทำสูจิบัตร รวมถึงการติดต่อประสานงานต่าง ๆ

1.4.5 ผู้แสดงได้เผยแพร่บทเพลงคลาสสิกให้บุคคลที่สนใจได้รับชมและรับฟัง

บทที่ 2

อรรถาธิบายบทเพลง

2.1 Toccata in F sharp minor, BWV 910 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach

2.1.1 ประวัติของผู้ประพันธ์

Johann Sebastian Bach เกิดเมื่อวันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 1685 ที่เมือง Eisenach ประเทศเยอรมนี Bach เป็นบุตรคนสุดท้ายในบรรดาพี่น้องทั้งหมด 8 คนของ Johann Ambrosius Bach และ Maria Elisabeth Bach พ่อแม่ของเขาได้เสียชีวิตในปี ค.ศ. 1694 - 1695 หลังจากนั้น ขณะที่เขาอายุ 10 ปี เขาได้รับการเลี้ยงดูและสอนการบรรเลงคีย์บอร์ด โดยพี่ชายของเขา Johann Christoph Bach ต่อมา Bach ได้เข้าศึกษาในโรงเรียนที่อยู่ในการดูแลของโบสถ์ Michaelkirche ในเมือง Luneburg โดยที่ได้เขาได้รับทุนการศึกษาเต็มจำนวนด้วยการขับร้องในวงประสานเสียง ในปี ค.ศ. 1700

ในปีค.ศ. 1704 Bach ได้รับการจ้างงานครั้งแรก โดยการเป็นนักร้องออร์แกนประจำโบสถ์ Arnstadt's Bonifaciuskirche ต่อมาในปีค.ศ. 1707 เขาได้รับการว่าจ้างจากสภาเมือง Muhlhausen ให้เป็นนักร้องและนักร้องออร์แกนประจำเมืองที่โบสถ์ St. Blasius ถึงแม้ Bach จะมีความสุขกับการรับตำแหน่งในครั้งนี้ เขาก็ได้ลาออกในปีต่อมา เพื่อรับการว่าจ้างที่มีความสำคัญกว่า โดยนายจ้างคือ Duke Wilhelm Ernst แห่งแคว้น Weimar เขาประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก และได้ก้าวขึ้นมาเป็นผู้อำนวยการเพลงประจำราชสำนักในปี ค.ศ. 1714

ถึงแม้ Bach จะประสบความสำเร็จในด้านการเป็นผู้อำนวยการเพลง แต่ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับนายจ้างไม่ค่อยสู้ดีนัก ทำให้เขาขอลาออกจากตำแหน่งในเดือนสิงหาคม ปี ค.ศ. 1717 แต่ได้รับการปฏิเสธจนกระทั่งเดือนธันวาคมในปีนั้น เขาจึงได้รับอิสระและรับการว่าจ้างใหม่ ในตำแหน่งวาทยกรโดยเจ้าชาย Leopold แห่งแคว้น Cöthen ความสัมพันธ์ระหว่าง Bach กับเจ้าชายเป็นไปอย่างราบรื่น จนกระทั่งเจ้าชายแต่งงาน ทำให้เจ้าชายลดความสนใจในด้านศิลปะลง Bach จึงลาออกจากตำแหน่งในปี ค.ศ. 1721

Bach ได้รับตำแหน่งนักร้องเดี่ยวในพิธีศาสนา (Kantor) ที่โรงเรียน Thomasschule แห่งเมือง Leipzig ในปี ค.ศ. 1722 โดยหน้าที่ของเขาคือการสอนดนตรีให้กับโบสถ์ทั้ง 4 แห่งในเมืองและประพันธ์เพลงสำหรับงานพิธีต่าง ๆ ของเมือง แต่ในปี ค.ศ. 1749 Bach ได้รับความทุกข์ทรมานจากปัญหาการมองเห็นทางสายตา ทำให้สภาเมืองเปิดรับสมัคร Kantor คนใหม่เพื่อรับตำแหน่งแทน Bach

หลังจาก Bach ได้รับการผ่าตัดสายตา 2 ครั้ง แต่ไม่ประสบความสำเร็จ ทำให้สุขภาพของเขารทรุดลงและเสียชีวิตในวันที่ 28 กรกฎาคม ค.ศ. 1750

2.1.2 ลักษณะบทประพันธ์และบทวิเคราะห์เพลง

Toccata จัดเป็นบทประพันธ์สำหรับเดี่ยวคีย์บอร์ด ไม่มีโครงสร้างสังคีตลักษณะที่แน่นอน มีความอิสระทั้งด้านการประพันธ์และความยืดหยุ่นของจังหวะที่ไม่แน่นอน ซึ่งคล้ายคลึงกับการขับร้องแบบมาดริกาล (Madrigal) Toccata เป็นคำที่ดัดแปลงมาจากภาษาอิตาเลียน “Toccare” ซึ่งแปลว่าการทดลองหรือการอบอุ่นนิ้วมือก่อนการเริ่มบรรเลงคีย์บอร์ด

Toccata ของ Bach เป็นการประพันธ์แบบอิสระ (Stylus phantasticus) ซึ่งไม่มีกฎและสังคีตลักษณะที่แน่นอน เขาได้รับอิทธิพลการประพันธ์ประเภทนี้มาจาก Johann Jakob Froberger (ca.1616 - 1667) และ Dietrich Buxtehude (1637 - 1707) อย่างไรก็ตาม เขาได้นำแบบอย่างการประพันธ์มาพัฒนาให้มีเอกลักษณ์มากขึ้น ด้วยการเพิ่มบทประพันธ์ประเภทฟิวก์ (Fugue) และการเรียบเรียงเสียงประสานแบบออร์เคสตรา (Orchestra) นอกจากนี้ยังเพิ่มลีลาของการประพันธ์แบบอิสระให้น่าสนใจมากขึ้นด้วยการใช้โน้ตประดับ (Ornamentation) การวิ่งของสเกลที่หวือหวา การเลียนแบบการขับร้องช่วงเจอร์จา (Recitative) การทดลองใช้เสียงประสานที่มีลีลามากขึ้น ความเข้มข้นของอารมณ์เพลง การแยกเสียงที่เป็นอิสระ และการยืดความยาวของหัวงลำดับทำนอง (Sequence)

Bach ได้ประพันธ์ Toccata สำหรับคีย์บอร์ดที่ไม่มีแป้นเหยียบ (Manualiter) ไว้ทั้งหมด 7 บท โดย Toccata เหล่านี้เป็นผลงานลำดับต้น ๆ ในชีวิตของเขา ผลงาน Toccata ในช่วงแรกประพันธ์ขึ้นในขณะที่เขาใช้ชีวิตที่เมือง Weimar ในปีค.ศ. 1708 - 1717 มีทั้งหมด 5 บทคือ Toccata in D major, BWV 912, Toccata in D minor, BWV 913, Toccata in E minor, BWV 914, Toccata in G minor, BWV 915 และ Toccata in G major, BWV 916 และช่วงที่สองประพันธ์ขึ้นขณะที่เขาใช้ชีวิตที่เมือง Cöthen ในปีค.ศ. 1717 - 1723 มีทั้งหมด 2 บท คือ Toccata in F sharp minor, BWV 910 และ Toccata in C minor, BWV 911 อย่างไรก็ตามเขาไม่ได้จัด Toccata ไว้เป็นกลุ่มเหมือนผลงานอื่น ๆ ในช่วงนั้น เช่น English Suite และ Well-Tempered Clavier

Toccata เป็นงานประพันธ์ที่มีความสำคัญและมีขนาดใหญ่ Toccata ทุกบทของ Bach มีการเริ่มบทประพันธ์คล้ายการต้นสด (Improvisation) และมีการใช้หัวงลำดับทำนองหรือการต้นสดในการเชื่อมแต่ละท่อนของบทประพันธ์และจบบทประพันธ์ด้วยฟิวก์ทุกบท

Tocatta บทนี้อยู่ในบันไดเสียง F# minor ประกอบไปด้วยท่อนต่าง ๆ จำนวน 5 ท่อน โดย 2 ท่อนจากจำนวนทั้งหมดเป็นการประพันธ์แบบฟิวก์

บทนำ

ใช้อัตราจังหวะ 4/4 เริ่มด้วยการวิ่งของสเกลคล้ายการดันสด (ตัวอย่างที่ 2.1.1) หลังจากนั้นมีการใช้หัวกลำดับทำนอง (sequence) ในการบรรเลงเชิงการถามและตอบ บทนำจบลงด้วยการย่อโน้ต F# หลังจากนั้นมีการใช้สเกลขาลงเป็นท่อนเชื่อมเข้าสู่ท่อนต่อไป

ตัวอย่างที่ 2.1.1 Toccata in F sharp minor, BWV 910 โดย J.S. Bach ห้องที่ 1-3

ท่อนที่ 2 Adagio

ใช้อัตราจังหวะ 3/2 ท่อนนี้มีความช้าและอารมณ์ที่อ่อนไหว เศร้าสร้อย มีทำนองหลักที่สำคัญคือการย่อโน้ต 3 ตัวและเคลื่อนที่ลงมาครึ่งเสียง (F F F E#) (ตัวอย่างที่ 2.1.2) มีลักษณะการประพันธ์ในการใช้โน้ตแบบครึ่งเสียง (Chromatic) ในการเคลื่อนที่ของเสียงประสานและทำนอง ท่อนนี้มีการใช้โน้ตระดับประตามากที่สุดในบทประพันธ์นี้

ตัวอย่างที่ 2.1.2 Toccata in F sharp minor, BWV 910 โดย J.S. Bach ห้องที่ 19 - 26

ท่อนที่ 3 Presto e staccato

ใช้อัตราจังหวะ 4/4 เป็นพิว๊กแรกของบทประพันธ์นี้ ทำนองหลักของพิว๊กบทนี้อยู่ในรูปแบบของสเกลขาลงจากโน้ตตัว D พิว๊กบทนี้มีลักษณะของความสนุกสนาน รวดเร็ว และเสียงที่ขาดจากกันอย่างชัดเจน (ตัวอย่างที่ 2.1.3) เนื่องจาก Bach ต้องการให้โน้ตเข็บ็ต 2 ชั้นในพิว๊กบทนี้มีความชัดเจนในการบรรเลง เขาจึงเขียนวิธีการเล่นแบบสั้น (Staccato) กำกับไว้ เพื่อให้ผู้บรรเลงเล่นสเกลต่าง ๆ ให้เกิดเสียงที่ชัดเจน

ในห้องที่ 57 - 58 และ 67 - 69 มีการใช้ช่วงต่าง (Episode) เป็นรูปแบบของการประพันธ์แบบสอดประสานของส่วนย่อยในท่อนนี้ และให้ความรู้สึกของอัตราจังหวะเปลี่ยนจาก 4/4 เป็น 3/4 ตัวอย่างที่ 2.1.3 Toccata in F sharp minor, BWV 910 โดย J.S. Bach ห้องที่ 47 - 51

ท่อนที่ 4

มีลักษณะคล้ายท่อนเชื่อมไปสู่ฟิวก์บทที่ 2 เริ่มต้นด้วยคอร์ด D# major เพื่อนำไปสู่จุดพักท้ายท่อน (Cadence) ที่คอร์ด F# major ในท่อนนี้ประพันธ์โดยการใช้หัวงลำดับทำนองเดิม ๆ ตลอดทั้งท่อน และการสลับทำนองที่สวยงามระหว่างมือขวาและมือซ้าย (ตัวอย่างที่ 2.1.4)

ตัวอย่างที่ 2.1.4 Toccata in F sharp minor, BWV 910 โดย J.S. Bach ห้องที่ 108 - 111

ท่อนที่ 5

ใช้อัตราจังหวะ 6/8 มีลักษณะคล้ายการเดินรำแบบ Chaconne ซึ่งเป็นบทประพันธ์แบบแปรทำนอง มีจังหวะที่ค่อนข้างช้าในอัตราจังหวะ 3 และแปรทำนองบนแนวเบสที่ซ้ำไปมา ท่อนนี้เป็นท่อนที่มีความสำคัญมากสำหรับ Toccata บทนี้ เนื่องจากทำนองหลักของฟิวก์บทนี้มีการแสดงออกของอารมณ์ที่ลึกซึ้งและสวยงาม การประพันธ์ฟิวก์บทนี้มีการใช้โน้ตแบบครึ่งเสียงในการสร้างทำนองหลักและเสียงประสาน (ตัวอย่างที่ 2.1.5) ในช่วงท้ายของฟิวก์มีการใช้โน้ตแยก (Arpeggio) คล้ายการเดินสวดในบทนำมาบรรเลงอีกครั้ง และนำเสนอทำนองหลักของฟิวก์บทนี้อีกครั้งเพื่อจบบทประพันธ์

ตัวอย่างที่ 2.1.5 Toccata in F sharp minor, BWV 910 โดย J.S. Bach ห้องที่ 133 - 139

2.1.3 วิธีการฝึกซ้อม

ท่อนที่ 1 มีการบรรเลงแบบด้นสด เลียนแบบการขับร้องในช่วงเจรจาของนักร้อง ทำให้ผู้บรรเลงต้องเลือกใช้การยึดและหยดของจังหวะที่ใกล้เคียงกับการเว้นจังหวะการหายใจ คล้ายกับการขับร้อง นอกจากนี้ผู้บรรเลงได้ฝึกซ้อมซ้ำ ๆ และใช้วิธีการซ้อมแบบสั้นและดั่ง เพื่อให้โน้ตทุกตัวมีเสียงที่คมและชัดในการวิ่งของสเกลต่าง ๆ ในท่อนนี้

ท่อนที่ 2 ผู้บรรเลงควรตั้งทำนองการย้ำโน้ต 3 ตัวและเลื่อนลงมาครึ่งเสียงในโน้ตตัวต่อมาออกมาให้ชัด เนื่องจากรูปแบบของทำนองนี้เป็นโมทีฟ (Motif) หลักของท่อนนี้ และจะปรากฏขึ้นมาเรื่อย ๆ ตลอดทั้งท่อน การบรรเลงไม่ควรเล่นให้ข้างจนเกินไปเนื่องจากจะทำให้ท่อนนี้ไม่น่าสนใจ นอกจากนี้การใส่โน้ตประดับต่าง ๆ ควรฝึกซ้อมด้วยความระมัดระวังและหมั่นฝึกซ้อมแบบซ้ำ สั้น และดั่ง ในช่วงของการใส่โน้ตประดับต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความคมชัดในการบรรเลง

ท่อน 3 เป็นการประพันธ์แบบพิวัก ถึงแม้ว่าผู้ประพันธ์จะได้เขียนกำกับไว้ว่า Presto และการที่ผู้ประพันธ์เขียนวิธีการเล่นแบบสั้นกำกับไว้ ซึ่งเป็นความต้องการของผู้ประพันธ์ ที่ต้องการเสียงชัดและสะอาดในการเล่นประโยคที่อยู่ในลักษณะเขบ็ต 2 ชั้น ในท่อนนี้ผู้บรรเลงควรฝึกซ้อมซ้ำ ๆ และฝึกโน้ตทุกตัวให้แยกออกจากกันอย่างชัดเจน มีการใช้เครื่องหมายเชื่อมเสียง (Slur) เพียงแค่ 2 ตัวในต้นประโยคของทำนองหลัก นอกจากนี้ผู้เล่นควรคำนึงในการบรรเลงเสียงของทำนองให้เด่นกว่าทำนองอื่น ๆ ในท่อนนี้ ข้อควรระวังในท่อนนี้คือการเล่นหัวงลำดับทำนองต่าง ๆ ผู้บรรเลงควรจะดึงเสียงในแต่ละหัวงออกมาให้ชัด

ท่อนที่ 4 คล้ายเป็นการดันสตออีกครั้ง โดยการใช้ทำนองเดิมแต่วนซ้ำไปมาตลอดทั้งท่อน อาจทำให้เกิดความน่าเบื่อสำหรับผู้ฟัง ผู้บรรเลงจึงควรใส่สีสั่นด้วยการเลือกการควบคุมลักษณะเสียง (Articulation) ที่มีความแตกต่างในแต่ละประโยคของท่อนนี้ เช่นการบรรเลงทำนองในมือขวาใน 2 จังหวะแรกของห้องนั้น ๆ ด้วยลักษณะเสียงแบบต่อเนื่อง หลังจากนั้นบรรเลงทำนองหลักโดยปราศจากเสียงประสานของท่อนนี้ใน 2 จังหวะหลังของห้องนั้น ๆ ด้วยลักษณะเสียงแบบสั้น (ตัวอย่างที่ 2.1.4)

ท่อนที่ 5 เป็นพิวักบท์ที่ 2 อยู่ในอัตราจังหวะ 6/8 การฝึกซ้อมควรใช้วิธีการแยกซ้อม มือซ้ายและขวา และฟังทำนองหลักที่จะปรากฏขึ้นในแต่ละมือให้ชัดเจน จากนั้นค่อยเริ่มบรรเลงพร้อมกันทั้ง 2 มือ และนับจังหวะออกเสียงเพื่อผู้บรรเลงจะได้เข้าใจจังหวะตก (down beat) ตลอดทั้งท่อน

นอกจากนี้ ในการบรรเลงพิวักบท์ที่ 2 นี้ผู้บรรเลงควรมีสมาธิอย่างมาก เนื่องจากพิวักบท์นี้มีความยาวและซับซ้อน โดยเฉพาะในห้องที่ 156 - 158 (ตัวอย่างที่ 2.1.6) ซึ่งมีทำนองที่แตกต่างและน่าสนใจซ่อนอยู่ในแนวเสียงเทเนอร์ ผู้บรรเลงจึงควรนำทำนองนั้นออกมาให้ชัด

ตัวอย่างที่ 2.1.6 Toccata in F sharp minor, BWV 910 โดย J.S. Bach ห้องที่ 155 - 160

2.2 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 ประพันธ์โดย Ludwig van Beethoven

2.2.1 ประวัติของผู้ประพันธ์

Ludwig van Beethoven เกิดเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1770 ที่เมือง Bonn ประเทศเยอรมนี Beethoven สืบเชื้อสายจากตระกูลนักดนตรี โดยพ่อของเขาคือ Johann Beethoven ซึ่งเป็นนักดนตรีสำคัญคนหนึ่งแห่งเมือง Cologne และได้แต่งงานกับ Marie Magdalena Layna ผู้ซึ่งเป็นแม่ของ Beethoven

Beethoven เริ่มเรียนดนตรีครั้งแรกกับพ่อของเขา ต่อมาเขาได้ศึกษาการบรรเลงกับ Jean-Baptiste Van der Eiden ซึ่งนักออร์แกนประจำสภา และ Christian Gottlob Neefe ผู้ฝึกสอนการบรรเลง Well-Tempered Clavier ของ J.S. Bach

Beethoven เปิดการแสดงในฐานะนักเปียโนครั้งแรกในปี ค.ศ. 1778 ที่เมือง Cologne หลังจากนั้นเขาได้รับการบรรจุในตำแหน่งนักออร์แกนประจำสภาในปี ค.ศ. 1784 และเริ่มได้รับเงินเดือนจากผู้ว่าราชการ Max Franz ในปี ค.ศ. 1784

ในปี ค.ศ. 1792 Beethoven ได้พบกับ Franz Joseph Haydn และได้รับโอกาสในการศึกษากับ Haydn แต่เขาไม่ประทับใจกับการความคิดด้านดนตรีของ Haydn มากนัก เนื่องจากความคิดของ Haydn ไม่ต่างครูกับคนก่อน ๆ ของเขา หลังจาก Haydn เดินทางไปยังประเทศอังกฤษ ในปี ค.ศ. 1794 Beethoven จึงได้เรียนดนตรีเพิ่มเติมกับ Johann Georg Albrechtberger ผู้ซึ่งกล่าวถึง Beethoven ในเวลาต่อมาว่า Beethoven ไม่มีทางเป็นนักดนตรีที่ดีได้ เนื่องจากเขาไม่ตั้งใจเรียนและไม่มีทางที่จะประพันธ์ผลงานที่ดีได้

Beethoven ได้เดินทางไปเปิดการแสดงที่กรุง Vienna ในฐานะนักเปียโน ในปี ค.ศ. 1795 ด้วยการบรรเลงบทประพันธ์ Piano Concerto in B flat major, Op. 19 หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1798 Beethoven ได้รับการวินิจฉัยว่ามีปัญหาเกี่ยวกับอาการหูหนวก อย่างไรก็ตามเขายังทำการแสดงเปียโนตลอดระยะเวลา 16 ปี เขาแสดงเปียโนครั้งสุดท้ายในปี ค.ศ. 1814

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1819 เป็นต้นมา Beethoven สื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ ด้วยการเขียนเท่านั้น และในวันที่ 26 มีนาคม ปี ค.ศ. 1827 เขาได้เสียชีวิตลงที่กรุง Vienna

2.2.2 ลักษณะบทประพันธ์และบทวิเคราะห์เพลง

Beethoven ประพันธ์โซนาตาสำหรับเปียโนบทนี้ขึ้นระหว่างปี ค.ศ. 1801 - 1802 เป็นผลงานการประพันธ์ลำดับที่ 31 หมายเลข 3 ซึ่งอยู่ในกุญแจเสียง Eb major เป็นที่รู้จักกันในชื่อ “La Chasse” หรือ “The Hunt” อย่างไรก็ตามเขาไม่ได้เป็นคนตั้งชื่อนี้ขึ้นมา เนื่องจากเขาไม่นิยมการประพันธ์แบบเล่าเรื่องราว

โซนาตาบทนี้ประพันธ์ขึ้นในรูปของ Sonata - Allegro โดยประกอบไปด้วยท่อนการบรรเลงทั้งหมด 4 ท่อน โดยความแตกต่างของโซนาตาบทนี้จากโซนาตาทั้ง 32 บทที่ Beethoven ประพันธ์ไว้คือในท่อนการบรรเลง 4 ท่อน เนื่องจากเขาไม่ได้ประพันธ์ท่อนซ้ำไว้สำหรับโซนาตาบทนี้เลย

ท่อนที่ 1 Allegro

อยู่ในสังคีตลักษณะโซนาตา อยู่ในบันได Eb major การบรรเลงในท่อนแรกจะเริ่มด้วยท่อนนำเสนอ โดยทำนองเอกที่ 1 ซึ่งจะเริ่มด้วยบทนำ สิ่งที่น่าสนใจคือ Beethoven ไม่ได้เริ่มการบรรเลงด้วยคอร์ดโทนิค (Tonic) ตั้งแต่ต้นเพลง แต่เขาใช้วิธียึดการเดินคอร์ดออกไป 5 ห้อง ก่อนที่คอร์ดโทนิคจะปรากฏขึ้นในห้องที่ 6 โดยมีเครื่องหมายยัติจังหวะ (Fermata) กำกับ

ท่อนนำเสนอ

ห้องที่ 1 - 29 ทำนองเอกที่ 1 อยู่ในบันไดเสียงโทนิค (Eb major) มีลักษณะคล้ายการหยอกล้อ มีการใช้ Pedal Tone โน้ต Eb (ตัวอย่างที่ 2.2.1)

ตัวอย่างที่ 2.2.1 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 – Allegro โดย

L.van Beethoven ห้องที่ 1 - 26

ห้องที่ 29 - 45 ท่อนเชื่อมทำนองเอกที่ 1 ไปหาทำนองเอกที่ 2 โดยใช้ส่วนประกอบจากบทนำในทำนองเอกที่ 1 มาทำการย้ายกัญแจเสียง

ห้องที่ 45 - 64 ทำนองเอกที่ 2 ย้ายไปอยู่ในบันไดเสียงโดมินันท์ (Bb major) มีท่วงทำนองที่สวยงามบนการบรรเลงแนวเบสอัลแบร์ตี (Alberti-Bass) ประกอบในมือซ้าย (ตัวอย่างที่ 2.2.2)

ตัวอย่างที่ 2.2.2 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 – Allegro โดย

L.van Beethoven ห้องที่ 42 - 51

ห้องที่ 64 - 88 ช่วงหางเพลงของตอนนำเสนอ ประกอบไปด้วยการพรมนิ้ว (Trill) และการวิ่งของโน้ตแยก และมีการนำเสนอทำนองหลักสั้น ๆ จากทำนองเอกที่ 1

ตอนพัฒนา

ห้องที่ 89 - 137 2 ห้องแรกของตอนพัฒนานำมาจากทำนองเอกที่ 1 แต่มีการย้าย กุญแจเสียงไปสู่ C minor ในห้องที่ 91 - 100 (ตัวอย่างที่ 2.2.3) อย่างไรก็ตามเกิดการย้าย กุญแจเสียงอีกครั้งไปสู่กุญแจเสียง C major ในการแปรทำนองหลัก หลังจากนั้นมีการเปลี่ยน กุญแจเสียงไปเรื่อย ๆ ในขั้นคู่ 4 perfect จาก C - F - Bb - Eb - Ab โดยยึดหลักของ กุญแจเสียงโดมีนันทันทีในกุญแจเสียงถัดไป จนถึงครั้งสุดท้ายที่มีการเรียบเรียงเสียงประสานใหม่เพื่อให้ กลายเป็นคอร์ด F minor พลิกกลับครั้งที่ 1 เพื่อนำเข้าสู่การนำเสนอทำนองเอกที่ 1 อีกครั้ง

ตัวอย่างที่ 2.2.3 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 – Allegro โดย

L.van Beethoven ห้องที่ 87 - 100

ตอนย้อนความ

ห้องที่ 137 - 165 ทำนองเอกที่ 1 กลับมาอีกครั้ง และอยู่ในบันไดเสียงโทนิค

ห้องที่ 165 - 169 ท่อนเชื่อมสั้น ๆ เพื่อนำเข้าสู่ทำนองเอกที่ 2

ห้องที่ 169 - 190 ทำนองเอกที่ 2 แต่ครั้งนี้อยู่ในบันไดเสียงโทนิค

ห้องที่ 190 เป็นต้นไป เป็นช่วงหางเพลง มีการย้ำโน้ตแยกของคอร์ด V และ I จนจบท่อน และจบบทประพันธ์ด้วยคอร์ด Eb major (ตัวอย่างที่ 2.2.4)

ตัวอย่างที่ 2.2.4 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 – Allegro โดย

L.van Beethoven ห้องที่ 243 - 253

ท่อนที่ 2 Scherzo

Allegretto vivace

มีลักษณะคล้ายการหยอกล้อ สนุกสนาน ท่อนนี้อยู่ในสังคีตลักษณะโซนาตา ในบันไดเสียง Ab major ซึ่งเป็นบันไดเสียงโดมิแนนท์ของ Eb major ในท่อนที่ 1

ตอนนำเสนอ

ห้องที่ 1 - 34 ทำนองเอกที่ 1 อยู่ในกุญแจเสียง Ab major มีลักษณะทำนองร้องที่สวยงาม ในมือขวา โดยมีโน้ตแยกแบบเสียงสั้นในมือซ้ายเป็นทำนองประกอบ (ตัวอย่างที่ 2.2.5)

ตัวอย่างที่ 2.2.5 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 – Scherzo โดย

L.van Beethoven ห้องที่ 1 - 11

Scherzo
Allegretto vivace

ห้องที่ 34 - 50 เป็นท่อนเชื่อมทำนองเอกที่ 1 ไปสู่ 2 อยู่ในกุญแจเสียง F major มีลักษณะคล้ายเพลงในงานรื่นเริง โดยมีการเลียนแบบเสียงทรัมเป็ตของคอร์ด F major

ห้องที่ 50 - 56 ทำนองเอกที่ 2 เนื่องจากทำนองเอกที่ 2 นี้มีความสั้นมาก ทำนองเอกที่ 1 และทำนองเอกที่ 2 จึงมีความคล้ายคลึงกันในด้านจังหวะและอารมณ์

ห้องที่ 56 - 61 เป็นช่วงทางเพลงสั้น ๆ เพื่อนำเข้าสู่ตอนพัฒนา

ตอนพัฒนา

ห้องที่ 66 - 108 นำทำนองเอกที่ 1 และทำนองจากท่อนเชื่อมในตอนนำเสนอมาผสมผสานเป็นทำนองหลักในตอนพัฒนา และมีการเคลื่อนย้ายกุญแจเสียงจาก F major, Bb major, C minor และ G major ตามลำดับ (ตัวอย่างที่ 2.2.6) โดยส่วนท้ายของตอนพัฒนาเป็นสเกล C Major ขาลงแบบเสียงสั้น เพื่อนำเข้าสู่ตอนย้อนความ

ตัวอย่างที่ 2.2.6 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 – Scherzo โดย

L.van Beethoven ห้องที่ 66 - 74

ตอนย้อนความ

ห้องที่ 108 - 141 นำเสนอทำนองเอกที่ 1 อีกครั้ง ในกุญแจเสียงโทนิค แต่มีการเพิ่มสีสันของทำนองเอกที่ 1 ด้วยการใส่เสียงกลางแทรกเข้าไปในทำนองหลัก

ห้องที่ 141 - 157 เป็นท่อนเชื่อมทำนองเอกที่ 1 ไปสู่ 2

ห้องที่ 157 - 173 ทำนองเอกที่ 2 แต่ครั้งนี้อยู่ในกุญแจเสียง Ab major จนจบท่อน

ท่อนที่ 3 Menuetto

Moderato e grazioso

เป็นลักษณะการประพันธ์แบบมินูเอตทริโอ (Minuet-trio) ซึ่งเป็นบทเพลงเต้นรำในอัตราจังหวะสาม อยู่ในบันไดเสียง Eb major ในสัจคีตลักษณ์สามตอน โดยท่อนมินูเอตอยู่ในอัตราจังหวะ 3/4 โดยทำนองเอกที่ 1 จะมีท่วงทำนองอ่อนหวานในกุญแจเสียงโทนิค ทำนองเอกที่ 2 อยู่ในกุญแจเสียงโดมินันท์ และมีความเข้มข้นของอารมณ์เพลงมากกว่าทำนองเอกที่ 1 (ตัวอย่างที่ 2.2.7)

ตัวอย่างที่ 2.2.7 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 – Menuetto โดย

L.van Beethoven ห้องที่ 1 - 18

Menuetto
Moderato e grazioso

ท่อนตรีโอมีอารมณ์ที่สนุกสนานกว่ามินูเอต ใช้เทคนิคในการกระโดดของคอร์ดไปมา สลับกับท่วงทำนองและคอร์ดที่สวยงาม หลังจากนั้นมีการย้อนกลับไปเล่นท่อนมินูเอตใหม่ ช่วงท้ายของท่อนนี้เป็นส่วนหางเพลงซึ่งประกอบด้วยคอร์ดนิอาโพลิตัน (Neapolitan Chord) และมีการใช้น้ตในการบรรเลงเพียงแค่ 3 ตัว คือ D E และ F เป็นทำนองหลัก นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังได้ใช้ทำนองนี้เพื่อนำไปพัฒนาในท่อนสุดท้ายของบทประพันธ์นี้ด้วย (ตัวอย่างที่ 2.2.8)

ตัวอย่างที่ 2.2.8 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 – Menuetto โดย

L.van Beethoven ห้องที่ 20 - 45

ท่อนที่ 4 Presto con fuoco

ท่อนนี้อยู่ในสังคีตลักษณะโซนาตา ในบันไดเสียง Eb major มีลักษณะการประพันธ์แบบ ตารันเทลลา (Tarentella) ซึ่งเป็นประเภทของเพลงเต้นรำอิตาลี ในอัตราจังหวะ 6/8 และ ซัลตาเรลโล (Saltarello) ซึ่งเป็นประเภทของเพลงเต้นรำอิตาลีในคริสต์ศตวรรษที่ 16 ใน อัตราจังหวะ 3

ตอนนำเสนอ

ห้องที่ 1 - 29 ทำนองเอกที่ 1 อยู่ในกุญแจเสียง Eb major มีการสอดแทรกเพลงเต้นรำ ซัลตาเรลโล และมีการเลียนแบบเสียงแตรด้วยโน้ต Bb ในจังหวะยก (Upbeat) ในห้องที่ 12-22 (ตัวอย่างที่ 2.2.9)

ห้องที่ 29 - 65 เป็นท่อนเชื่อมนำไปสู่ทำนองเอกที่ 2

ห้องที่ 65 - 80 ทำนองเอกที่ 2 อยู่ในกุญแจเสียง Bb major

ตัวอย่างที่ 2.2.9 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 – Presto con fuoco โดย
L.van Beethoven ห้องที่ 1 - 23

ตอนพัฒนา

ห้องที่ 83 - 174 เริ่มต้นด้วยการนำทำนองแบบซัลตาเรลโล มาบรรเลงในกุญแจเสียง Gb major จากนั้นมีการย้ายกุญแจเสียงจาก B minor, C minor Ab major และ G major ตามลำดับ หลังจากนั้นมีการใช้เทคนิคการสอดประสานแนวทำนอง (Counterpoint) ในการประพันธ์โดยสลับทำนองที่สำคัญระหว่างมือซ้ายและขวา (ตัวอย่างที่ 2.2.10) หลังจากนั้นมีการประพันธ์เลียนแบบการเดี่ยวเครื่องดนตรีในบทประพันธ์ประเภทคอนแชร์โต้ (Cadenza) ก่อนที่จะนำไปสู่ตอนย้อนความ

ตัวอย่างที่ 2.2.10 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 – Presto con fuoco โดย

L.van Beethoven ห้องที่ 130 - 142

ตอนย้อนความ

ห้องที่ 174 - 202 ทำนองเอกที่ 1 อีกครั้ง ในกุญแจเสียงโทนิค

ห้องที่ 202 - 242 ท่อนเชื่อมเพื่อนำไปสู่ทำนองเอกที่ 2

ห้องที่ 242 - 266 ทำนองเอกที่ 2 อยู่ในกุญแจเสียง Gb major

ห้องที่ 266 - 332 ช่วงหางเพลง นำทำนองเอกที่ 1 มาบรรเลง แต่ครั้งนี้มีลักษณะของ

การโต้ตอบกันของทำนองเอก ซึ่งกระโดดไปมาระหว่างกุญแจซอล (Treble Clef) และกุญแจฟา (Bass Clef) (ตัวอย่างที่ 2.2.11) หลังจากนั้นมีการย้ายกุญแจเสียงโทนิคอีก 2 ครั้งไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งคอร์ด V - I สุดท้ายของท่อนนี้ ถือเป็นกาจบบทประพันธ์โดยสมบูรณ์

ตัวอย่างที่ 2.2.11 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 – Presto con fuoco โดย

L.van Beethoven ห้องที่ 281 - 295

2.2.3 วิธีการฝึกซ้อม

ท่อนที่ 1 Allegro ผู้บรรเลงควรฝึกซ้อมทั้งการเล่นเสียงต่อเนื่อง (Legato) และการเล่นเสียงสั้น ให้ชัดเจน ควรระวังในการดึงเสียงของท่านองหลักซึ่งส่วนจะอยู่ในโน้ตตัวบนสุด ซึ่งใช้นิ้วที่อ่อนแรงที่สุดคือนิ้วก้อยออกมาให้ชัด ควรฝึกการเล่นแนวเบสอัลแบร์ตี ในมือซ้ายให้คล่องและเรียบที่สุด โดยการฝึกซ้อมซ้ำ ๆ แบบสั้นและดั่ง หลังจากนั้นค่อย ๆ เพิ่มความเร็วขึ้น โดยระมัดระวังนิ้วโป้งไม่ให้เกิดการเน้นเสียง (Accent) และควรฝึกซ้อมท่านองเอกในมือขวาให้มีความน่าสนใจ โดยใส่ใจในรายละเอียดของรูปประโยคต่าง ๆ นอกจากนี้ควรซ้อมการเล่นโน้ตแยกให้ชัดทุกตัว วิธีการฝึกซ้อมคือเล่นโน้ตทุกตัวในการเล่นโน้ตแยกซ้ำ ๆ และดั่ง โดยฝึกซ้อมแบบเสียงสั้น หลังจากนั้นให้ฝึกเล่นเสียงต่อเนื่อง และค่อย ๆ เพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อย ๆ

ท่อนที่ 2 Scherzo ท่อนนี้ต้องใช้เทคนิคในการเล่นอย่างมาก ผู้บรรเลงควรฝึกการเล่นโน้ตเข็บต 2 ชั้นในแบบสั้น ซ้ำ ๆ จนแม่นยำแล้วค่อยเร่งความเร็วขึ้น โดยฝึกซ้อมทั้งแบบเสียงดั่งและเสียงเบา การเล่นคอร์ดในมือขวาควรดึงท่านองหลักที่อยู่ทีโน้ตโซปราโนออกมาให้ชัด ฝึกซ้อมโดยการเล่นโน้ตตัวบนสุดของคอร์ดแบบเสียงต่อเนื่อง และฝึกโน้ตตัวที่เหลือของคอร์ดโดยใช้เสียงสั้น โดยฝึกซ้อมแต่ละประโยคซ้ำ ๆ นอกจากนี้ผู้บรรเลงควรใส่ใจในความเข้มของเสียงและประโยคต่าง ๆ ของแต่ละท่านองให้มีความสวยงาม

ท่อนที่ 3 Menuetto ท่อนนี้ใช้การเล่นเสียงต่อเนื่องและมีรูปประโยคที่สวยงาม ควรคำนึงถึงประโยคต่าง ๆ ในการบรรเลงและควรบรรเลงให้มีความต่อเนื่องของเสียงมากที่สุด โดยเน้นท่วงท่านองของโน้ตโซปราโนให้คล้ายคลึงกับการขับร้อง ในช่วงทริโอ Beethoven ได้เขียนการเล่นเสียงสั้นกำกับไว้ แต่ผู้บรรเลงไม่ควรบรรเลงให้สั้นจนเกินไปและควรดึงเสียงตัวบนสุดของคอร์ดออกมา

ท่อนที่ 4 Presto con fuoco ผู้บรรเลงควรเริ่มซ้อมซ้ำ ๆ แล้วค่อย ๆ เพิ่มความเร็วขึ้น ในท่อนที่เป็นการเต้นแบบ Saltarello ผู้บรรเลงควรดึงโน้ตในจังหวะยก (Upbeat) ออกมาให้ชัด วิธีการฝึกซ้อม ผู้บรรเลงฝึกซ้อมในมือซ้ายด้วยการบรรเลงเสียงให้สั้นและดั่ง เพื่อให้โน้ตในคอร์ดแตก (Broken Chord) มีความสะอาด หลังจากนั้นจึงค่อย ๆ เพิ่มความเร็วขึ้นและบรรเลงแบบเสียงต่อเนื่อง ในช่วงกลางของท่อนนี้ ส่วนของโน้ตแยก ผู้บรรเลงเลือกฝึกซ้อมด้วยการเล่นเสียงสั้นและดั่ง หลังจากนั้นฝึกซ้อมทีละช่วง 1 จังหวะแบบเสียงต่อเนื่อง และค่อย ๆ เพิ่มความเร็วขึ้นในแต่ละครั้ง เมื่อเกิดความแม่นยำในการบรรเลงโน้ตแยกแล้ว จึงเล่นประโยคทั้งหมดในท่อนนี้ด้วยความเร็วตามที่ผู้ประพันธ์กำหนดไว้ ช่วงท้ายเพลงที่มีการไขว้มือของท่านองหลักในมือซ้าย อาจจะทำให้เกิด

ความสับสน ผู้บรรเลงจึงเลือกการฝึกซ้อมแยกมือซ้าย ๆ โดยเน้นที่มือขวาที่บรรเลงเป็นทำนองประกอบที่มีความรวดเร็วและต้องใช้การควบคุมจังหวะแบบคงที่ ผู้บรรเลงจึงซ้อมแบบเสียงสั้นและดัง หลังจากนั้นจึงบรรเลงแบบเสียงต่อเนื่องและเร่งความเร็วขึ้น ในส่วนของทำนองมือซ้ายซึ่งทำหน้าที่เสนอทำนองหลักในช่วงนี้ ผู้บรรเลงเลือกฝึกซ้อมแบบช้า ๆ ฝึกการย้ายตำแหน่งของมือซ้ายที่บรรเลงข้ามไป-มาบนมือขวา และฝึกซ้อมบรรเลงด้วยเสียงสั้นและดัง เพื่อความคมชัดของทำนองหลัก หลังจากนั้นจึงทำการบรรเลงรวมกันทั้ง 2 มือช้า ๆ และค่อย ๆ เพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงความเร็วที่ผู้ประพันธ์ได้กำหนดไว้

2.3 Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 ประพันธ์โดย Nikolai Medtner

2.3.1 ประวัติของผู้ประพันธ์

Nikolai Karlovich Medtner เกิดเมื่อวันที่ 5 มกราคม ค.ศ. 1880 ที่เมือง Moscow ประเทศรัสเซีย Medtner เริ่มเรียนเปียโนกับมารดาตั้งแต่อายุ 6 ปีจนถึงอายุ 10 ปี หลังจากนั้นเขาได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาต่อที่ Moscow Conservatory และสำเร็จการศึกษาจากสถาบันแห่งนี้ในขณะที่เขาอายุ 20 ปี

Medtner ได้ศึกษาเปียโนกับนักเปียโนที่มีชื่อเสียงหลายคน เช่น P.Pabst (ลูกศิษย์ของ F.Liszt) W. Sapellnikoff และ V. Safonov และได้ศึกษาวิชาการประพันธ์กับ S. Taneyev นอกจากนี้เขายังเคยได้รับรางวัลจากการแข่งขัน 3rd International Anton Rubinstein Competition ณ กรุง Vienna ประเทศออสเตรีย ในปี ค.ศ. 1900 และได้รับโอกาสจาก Safonov ในการเดินทางไปแสดงในเมืองต่าง ๆ ในยุโรป อย่างไรก็ตาม Medtner ได้ปฏิเสธข้อเสนอนั้นเนื่องจากเขาต้องการที่จะมุ่งไปที่การประพันธ์เพลงมากกว่าการแสดง นอกจากนี้เขายังได้รับการสนับสนุนความคิดนี้จากอาจารย์ผู้สอนการประพันธ์ของเขาเองซึ่งก็คือ Taneyev

ผู้ที่มีความสำคัญอีกท่านในชีวิตของ Medtner คือ S. Rachmaninoff นักประพันธ์และนักเปียโนที่มีชื่อเสียงอย่างมากในยุคนั้น Medtner จะกล่าวชื่นชมผลงานการประพันธ์ต่าง ๆ ของ Rachmaninoff ผ่านทางจดหมายและการบันทึกต่าง ๆ นอกจากนี้ Medtner ยังได้มอบบทประพันธ์ Piano Concerto No.2 in C minor, Op. 50 และ Piano Sonata Op. 25 No.2 “Night Wind” ให้กับ Rachmaninoff อีกด้วย

Rachmaninoff ได้ตอบแทนการชื่นชมของ Medtner ด้วยการนำผลงานการประพันธ์ของ Medtner ไปแสดงในการเดี่ยวเปียโนของเขาเรื่อย ๆ อาทิเช่น Fairy tales Op. 20, 26 และ 51 หรือจะเป็น Sonata Op. 25 No. 2 นอกจากนี้เขายังได้ประพันธ์ Piano Concerto No. 4 in G minor, Op. 40 มอบให้กับ Medtner อีกด้วย

Medtner ได้ลี้ภัยจากประเทศรัสเซียในปี ค.ศ. 1921 หลังจากเกิดการปฏิวัติของ
ประเทศรัสเซียในปี ค.ศ. 1917 Medtner ได้เดินทางไปแสดงเดี่ยวเปียโนในประเทศต่างในยุโรปเช่น
ประเทศเยอรมัน ประเทศฝรั่งเศส และอื่น ๆ นอกจากนี้ในปี ค.ศ. 1924 - 1925 Medtner ได้
เดินทางไปแสดงเปียโนในประเทศสหรัฐอเมริกา และได้รับการช่วยเหลือในการจัดการแสดงโดย
Rachmaninoff

ในการเดินทางไปทางไปเปิดการแสดงในครั้งนั้น Medtner ได้แสดงคอนเสิร์ตและ
แสดงเดี่ยวเปียโน (Piano Recital) รวมทั้งสิ้น 17 ครั้ง และได้ร่วมแสดงกับวงออร์เคสตรา และ
วาทกรที่มีชื่อเสียงเช่น The Philadelphia Orchestra ควบคุมการบรรเลงโดย L. Stokowski และ
The Chicago Symphony Orchestra ควบคุมการบรรเลงโดย F. Stock

Medtner ได้กลับไปแสดงเดี่ยวเปียโนที่ประเทศรัสเซียอีกครั้งในปี ค.ศ. 1927 ซึ่งครั้งนี้เขา
ได้บรรเลงบทประพันธ์ของเขาเองทั้งสิ้น 13 บท และเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาได้กลับไปแสดงที่
ประเทศรัสเซีย หลังจากนั้น Medtner ได้กลับไปเดินทางเปิดการแสดงอีกครั้งที่ประเทศสหรัฐอเมริกา
และประเทศแคนาดาในปี ค.ศ. 1929 - 1930

Medtner ได้ย้ายที่อยู่ ไปที่ประเทศอังกฤษในปี ค.ศ. 1935 และใช้เวลาส่วนใหญ่ใน
การประพันธ์บทเพลงต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม เขายังได้เปิดการแสดงบ้างเป็นครั้งคราว

ในปี ค.ศ. 1942 Medtner ประสบปัญหาด้านหัวใจ แต่หลังจากพักฟื้นแล้ว Medtner จึง
ได้กลับมาประพันธ์ Piano Concerto No.3 จนสำเร็จ เพื่อมอบให้มหาราชาแห่งเมือง Mysore
ประเทศอินเดีย ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้ง Medtner Society และได้นำไปแสดงในปี ค.ศ. 1944 ที่
The Royal Albert Hall โดยทำการเดี่ยวเปียโนด้วยตัวเขาเอง

Medtner ได้วางแผนที่จะกลับไปเปิดการแสดงอีกครั้งที่ประเทศสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ.
1946 แต่ก็ได้ล้มเลิกแผนการไป เนื่องจากมหาราชาแห่งเมือง Mysore ยื่นข้อเสนอให้ทำการบันทึก
แผ่นเสียงบทประพันธ์ต่าง ๆ ของเขาเอง Medtner ได้ทำการบันทึกแผ่นเสียงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่ง
เสียชีวิตเมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน ค.ศ. 1951

ผลงานส่วนใหญ่ของ Medtner นั้น จะเน้นไปที่บทประพันธ์สำหรับเดี่ยวเปียโน ประกอบไป
ด้วยบทประพันธ์ประเภทโชนาตาทั้งสิ้น 14 บท Skazki หรือ Fairy Tales ทั้งสิ้น 38 บท และยังมี
บทประพันธ์สั้น ๆ สำหรับการเดี่ยวเปียโนอีกมากมาย นอกจากนี้เขายังประพันธ์เปียโนคอนแชร์โต
ทั้งสิ้น 3 บท โชนาตาสำหรับไวโอลินและเปียโน 3 บท เปียโนควินเต็ต 1 บท และบทเพลงร้องอีก
108 บท ผลงานการประพันธ์ที่เป็นเอกลักษณ์และมีชื่อเสียงที่สุดคือ Fairy Tales

2.3.2 ลักษณะบทประพันธ์และบทวิเคราะห์เพลง

Fairy Tales หรือ Skazki ในภาษารัสเซีย จัดเป็นบทประพันธ์ประเภท Character Pieces หรือบทประพันธ์ที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง ลักษณะเด่นของบทประพันธ์จะมีความยาวไม่มากนัก แต่มีท่วงทำนองและความสวยงามเทียบเท่ากับบทประพันธ์ประเภทอื่น ๆ ที่มีความใหญ่กว่า บทประพันธ์ประเภทนี้เป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 เช่น Prelude, Impromptu, Mazurka, Polonaise ประพันธ์โดย F. Chopin และ Rhapsody, Ballade, Intermezzo ประพันธ์โดย J. Brahms แต่บทประพันธ์ที่ใกล้เคียงกับ Fairy Tales มากที่สุดคือ Song without Words ประพันธ์โดย Felix Mendelssohn ซึ่งมีลักษณะของการพำพรณาคลาย การเล่าเรื่องผสมผสานกับการที่มีท่วงทำนองหลักคล้ายการขับร้อง

Fairy Tales เป็นบทประพันธ์แบบเล่าเรื่องราว คล้ายกับการเล่านิทานในตำนาน โดยมีเทคนิคในการประพันธ์ส่วนใหญ่แบบ Homophony โดยที่ท่วงทำนองหลักเลียนแบบเสียงของการเล่าเรื่องราว ในบางบทประพันธ์มีใช้เครื่องหมายหยุดหายใจ (') คล้ายกับประพันธ์ประเภทขับร้อง และมีการใช้เสียงประสานต่าง ๆ เพื่อสร้างบรรยากาศในการเล่าเรื่องราว

มี Fairy Tales เพียง 9 บทจาก 38 บทเท่านั้นที่ผู้ประพันธ์ได้เขียนชื่อกำกับไว้ ได้แก่ Fairy Tales Op. 14 No. 1 “Ophelia’s Song”, Fairy Tales Op. 14 No. 2 “The March of the Paladin”, Fairy Tales Op. 20 No. 2 “Campanella”, Fairy Tales Op. 34 No. 1 “The Magic Fiddle”, Fairy Tales Op. 34 No. 3 “Wood Goblin”, Fairy Tales Op. 42 No. 1 “Russian Tale”, Fairy Tales Op. 42 No. 2 “Phrygian Mode”, Fairy Tales Op. 48 No. 1 “Dance-Tale” และ Fairy Tales Op. 48 No. 2 “Elves’ Tale”

ในบทอื่น ๆ ผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้บรรเลงและผู้ฟังมีอิสระในการจินตนาการตาม บทประพันธ์ที่บรรเลง นอกจากนี้ ผู้ประพันธ์ยังได้นำรูปแบบของการประพันธ์ Fairy Tale ไปสอดแทรกในบทประพันธ์ที่มีขนาดใหญ่ขึ้น เช่น Piano Sonata Op. 25 No. 1 “Sonata-Skazka” และ Piano Sonata Op. 25 No. 2 “Night Wind”

Fairy Tales Op. 20 ประพันธ์ขึ้นในปี ค.ศ. 1909 เป็น Fairy Tales บทที่มีชื่อเสียงที่สุด เนื่องจากมีโครงสร้าง ท่วงทำนอง และองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ได้รับการขัดเกลามาอย่างสวยงาม ผู้ประพันธ์ได้นำ Fairy Tales บทนี้ไปแสดงในการแสดงเดี่ยวเปียโนของเขาบ่อยครั้ง

Fairy Tale Op. 20 No. 1 มีเอกลักษณ์ในการประพันธ์คล้ายเพลงร้องที่มีท่วงทำนองสวยงามและเนื้อหาดนตรีที่เข้มข้น ช่วงต้นของบทประพันธ์มีความเริ่มต้นด้วยการบรรเลงที่เต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์และนำไปสู่เนื้อหาที่เข้มข้นที่สุดของบทประพันธ์ ซึ่งเนื้อดนตรีเรียกได้ว่าเข้มข้นเทียบเท่าจุดเข้มข้นที่สุดของบทประพันธ์ของ Rachmaninoff และ Scriabin

บทประพันธ์นี้อยู่ในบันไดเสียง Bb minor อยู่ในสังคีตลักษณะแบบสามตอน ในท่อน A มีการนำเสนอทำนองหลักในห้องแรก โดยทำนองหลักนี้จะนำไปพัฒนาเรื่อย ๆ ในบทประพันธ์นี้ นอกจากนี้ในท่อน A มีการใช้เทคนิคการประพันธ์แบบ บทเพลงไล่เลียน (Canon) ในการนำเสนอทำนองหลัก (ตัวอย่างที่ 2.3.1)

ตัวอย่างที่ 2.3.1 Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 โดย N. Medtner ห้องที่ 1 - 6

Op. 20 №1

Allegro con espressione $\text{♩} = 96$

pleno voce

con Pedale

p

ท่อน B มีการนำทำนองหลักในท่อน A มาพัฒนาในรูปแบบของคอร์ดเจ็ด (7th Chord) และ ไตรโทนทริยแอด (Tritone Triad) ในท่อนนี้จะมีการเปลี่ยนเสียงประสานบ่อยครั้ง เรียกได้ว่าการเปลี่ยนแปลงเกือบทุกจังหวะ และมีการย้ายกุญแจเสียงอย่างรวดเร็ว จากกุญแจเสียง Bb minor และ Eb minor ไปสู่ F# major และ E major แล้วนำไปสู่ท่อนจบของท่อน B ด้วยการย้อนกลับไปสู่กุญแจเสียงทางแฟลตอีกครั้ง (ตัวอย่างที่ 2.3.2)

ตัวอย่างที่ 2.3.2 Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 โดย N. Medtner ห้องที่ 10 - 13

นอกจากนี้ยังมีการย้ายทำนองหลักจากมือขวาไปสู่มือซ้ายแบบบทเพลงไล่เลี่ยนอีกด้วย (ตัวอย่างที่ 2.3.3) ในด้านเนื้อหาดนตรีในท่อน B จะมีความเข้มข้นมากขึ้น โดยมีการเปลี่ยนเครื่องหมายบ่งบอกความเข้มของเสียงอย่างรวดเร็ว (ตัวอย่าง 2.3.4)

ตัวอย่างที่ 2.3.3 Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 โดย N. Medtner ห้องที่ 16 - 19

ตัวอย่างที่ 2.3.4 Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 โดย N. Medtner ห้องที่ 24 - 27

The musical score for measures 24-27 of 'Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1' by N. Medtner. The score is in B-flat minor and 4/4 time. It features a piano accompaniment with a melody in the right hand and a bass line in the left hand. The tempo markings are 'ritando', 'ad irato', and 'p subito, tranquillo, dolente ma'. The dynamics include 'ff' and 'f'.

หลังจากนั้นท่อน B จะจบลงด้วยจุดที่เข้มข้นที่สุดของบทเพลงที่มีการใช้อารมณ์ที่รุนแรง และใช้ความเข้มของเสียงที่ดังมากโดยที่ผู้ประพันธ์เขียนกำกับไว้ *fff con disperazione* (ตัวอย่างที่ 2.3.5)

ตัวอย่างที่ 2.3.5 Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 โดย N. Medtner ห้องที่ 32 - 35

The musical score for measures 32-35 of 'Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1' by N. Medtner. The score is in B-flat minor and 4/4 time. It features a piano accompaniment with a melody in the right hand and a bass line in the left hand. The tempo marking is 'a tempo'. The dynamics include 'fff con disperazione'.

หลังจากนั้นท่อน A จะกลับมาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ท่อน A จะมีการบรรเลงที่รวบรัดและสั้นกว่า ท่อน A ในครั้งแรก (ตัวอย่างที่ 2.3.6)

ตัวอย่างที่ 2.3.6 Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 โดย N. Medtner ห้องที่ 37 - 39

ช่วงหางเพลงของบทประพันธ์นี้ก็ยังใช้ส่วนประกอบจากทำนองหลักของบทประพันธ์มาบรรเลง แต่มีการนำเสนอที่ชัดเจนและหนักแน่นกว่าในตอน A สลับกับการนำเสนอดนแบบคร่ำครวญคล้ายตอน B และมีการเล่นระดับความเข้มของเสียงที่ต่างกันอย่างมาก (ตัวอย่างที่ 2.3.7)

ตัวอย่างที่ 2.3.7 Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 โดย N. Medtner ห้องที่ 45 - 48

บทประพันธ์นี้จบด้วยการเล่นโน้ต Bb ที่ต่ำที่สุดของคีย์เปียโน เพื่อเป็นการเชื่อมโยงไปสู่ Fairy Tales Op. 20 No. 2 (ตัวอย่างที่ 2.3.8)

ตัวอย่างที่ 2.3.8 Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 โดย N. Medtner ห้องที่ 51 - 53

2.3.3 วิธีการฝึกซ้อม

ผู้บรรเลงควรฝึกซ้อมช่วงที่เป็นการประพันธ์แบบไล่เลียนด้วยการแยกมือซ้าย ๆ คำนี้ถึงทำนองหลัก โดยฝึกซ้อมการบรรเลงจุดเริ่มต้นของแต่ละประโยค ในแต่ละเสียงให้มีความคมชัดที่สุด การบรรเลงเสียงเบสในช่วงคู่ 8 (Octave) ในมือซ้ายนั้นควรบรรเลงให้มีความหนักแน่นและกังวาน โดยการบรรเลงเน้นที่นิ้วก้อยมือซ้าย ในขณะที่เดียวกันโน้ตบนสุดของมือขวา ผู้บรรเลงควรดึงเสียงออกมาให้ชัดเจน เนื่องจากโน้ตเหล่านั้นเป็นทำนองหลัก โดยฝึกซ้อมแต่ละประโยคของทำนองด้วยการลากเสียงเชื่อมโน้ตตัวบนสุดของแต่ละคอร์ด และโน้ตตัวที่เหลือให้บรรเลงแบบสั้น

ข้อควรระวังคือการย้ายทำนองหลักจากมือซ้ายไปมือขวา หรือมือขวาไปมือซ้าย (ตัวอย่างที่ 2.3.3) ควรบรรเลงด้วยความต่อเนื่องของเสียง โดยวิธีการคิดถึงรูปประโยคในการส่งต่อทำนองหลักจากมือหนึ่งไปสู่อีกมือหนึ่ง พยายามอย่าให้เกิดการสะดุดในการส่งต่อทำนอง เนื่องจากจะทำให้ผู้ฟังขาดอารมณ์ในการฟัง

นอกจากนี้ในช่วงกลางเพลง ผู้บรรเลงควรใช้ช่วงเวลาในการปรับความเข้มของเสียง และไม่ควรรีบบรรเลงจากเบาที่สุดไปดังที่สุดในทันที ช่วงทางเพลงผู้บรรเลงควรใช้การสัมผัสที่เบาบางลงเพื่อให้เกิดเสียงกังวานในโน้ตตัวที่สูงที่สุดและบรรเลงคอร์ดจบด้วยความเงียบสงบ

2.4 Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2 ประพันธ์โดย Nikolai Medtner

2.4.1 ลักษณะบทประพันธ์และบทวิเคราะห์เพลง

Fairy Tales ของ Medtner ส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปแบบสังคีตลักษณะแบบสามตอน คือ A-B-A แต่ก็มีบางบทที่อาจจะอยู่ในรูปแบบสังคีตลักษณะโรนาตาและรอนโด ช่วงทางเพลง และช่วงทางเพลงย่อย มีความสำคัญมากในงานประพันธ์โรนาตาของ Medtner และยังมีปรากฏให้เห็นในผลงาน Fairy Tales อีกด้วย นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ได้ใส่การประพันธ์เลียนแบบการเดี่ยวเครื่องดนตรีในบทประพันธ์ประเภทคอนแชร์โต ไว้วินบทประพันธ์บางบทก่อนที่จะเข้าท่อน A อีกครั้งในสังคีตลักษณะแบบสามตอน

Medtner นับว่าเป็นนักประพันธ์ที่มีความโดดเด่นในเรื่องการพลิกแพลงสังคีตลักษณะคนหนึ่งโดย Medtner ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “Muse and Fashion” ซึ่งเขาเป็นคนเขียนเองว่า “แค่เนื้อหาผสมผสานกับสังคีตลักษณะอันโดดเด่น ก็เกิดเป็นศิลปะที่สวยงามได้” บทประพันธ์ของเขาจึงมีรูปแบบที่แตกต่างและน่าสนใจเสมอ

การประพันธ์เสียงประสานเป็นส่วนที่สำคัญมากในบทประพันธ์ของ Medtner ถึงแม้เขาจะใช้การประสานเสียงแบบดั้งเดิมในยุคโรแมนติก แต่ก็มีการสอดแทรกการประพันธ์แบบครึ่งเสียง

คอร์ดทริยแอดชวยเสียงกระด้าง (Dissonant Augmented Triad) การเคลื่อนย้ายกฏแจเสียงที่ซับซ้อน และการใช้โมคในการประพันธ์

ท่วงทำนองหลักก็ถือเป็นหัวใจหลักในงานประพันธ์ของ Medtner เนื่องจากเป็นส่วนที่นำเสนอเนื้อหาของบทเพลงที่มีความสวยงามและน่าจดจำ นอกจากนี้ทำนองหลักมีลักษณะที่คล้ายการเล่าเรื่องราวและมีการใช้เครื่องหมายหยุดหายใจ (') เพื่อให้มีลักษณะใกล้เคียงกับการเล่านิทานจริง ๆ

Medtner เลือกที่จะใช้จังหวะในการประพันธ์ที่ซับซ้อนเพื่อเพิ่มความน่าสนใจในบทประพันธ์ เช่นการประพันธ์แบบจังหวะซ้อนในมือข้างเดียวกัน การเปลี่ยนจังหวะเป็นจังหวะขัด (Syncopation) แบบกะทันหัน และเปลี่ยนการเน้นของจังหวะ ในทำนองช่วงต่าง ๆ ของบทประพันธ์

จุดเด่นอีกอย่างในบทประพันธ์ของ Medtner คือการประพันธ์ลีลาสอดประสานแนวทำนอง (Contrapuntal) แต่เขาก็ไม่ได้ให้ความสำคัญของการประพันธ์แบบนี้เท่ากับการเรียบเรียงเสียงประสาน การประพันธ์ลีลาสอดประสานแนวทำนองในบทประพันธ์ของเขาจะพบในช่วงตอนพัฒนาเป็นส่วนใหญ่ มีทั้งการใช้ในรูปแบบของบทเพลงไล่เลียน และทำนองเอกซ้อน (Stretto)

Fairy Tale Op. 20 No. 2 ผู้ประพันธ์ได้เขียนชื่อกำกับไว้ว่า “Campanella” ซึ่งหมายถึงระฆัง แต่ผู้ประพันธ์ไม่ได้ตั้งใจให้เป็นเรื่องราวของระฆัง ซึ่งผู้ประพันธ์ได้เขียนกำกับไว้โน้ตต้นฉบับว่า “เรื่องเล่าเกี่ยวกับระฆังแต่ไม่ได้หมายถึงระฆัง” เป็นไปได้ว่าบทประพันธ์นี้เชื่อมโยงกับเหตุการณ์ปฏิวัติครั้งที่ 1 ในประเทศรัสเซีย เมื่อปี ค.ศ. 1905 ผู้ประพันธ์จึงได้รับแรงบันดาลใจนี้มาประพันธ์ Fairy Tale บทนี้ขึ้นในปี ค.ศ. 1907 และอีกเหตุผลที่คาดว่าบทประพันธ์นี้เกี่ยวเนื่องกับการปฏิวัติคือ คำกำหนดอัตรารั้ว Pesante Minaccioso ซึ่งแปลว่าเล่นอย่างชัดเจนและเข็มโหด

บทประพันธ์นี้อยู่ในกฏแจเสียง B minor และอยู่ในสังคีตลักษณะแบบสามตอน โดยมีท่อนนำและช่วงหางเพลงประกอบ

ในท่อนนำจะมีการนำเสนอหน่วยย่อยเอก (Motif) หลัก ๆ ซึ่งเป็นหัวใจของบทประพันธ์นี้ทั้งสิ้น 2 หน่วย หน่วยย่อยเอกแรกคือเซบิต 1 ชั้น ที่อยู่ในรูปแบบของ 3 คอร์ดแรกที่มีการครึ่งเสียงในเสียงกลางของมือขวา และหน่วยย่อยเอกที่ 2 คือ บันไดเสียงเสียงเต็ม (Whole-tone scale) ขาลงแบบช่วงคู่ 8 (ตัวอย่างที่ 2.4.1) โดยเราจะพบหน่วยย่อยเอกที่สองนี้ตลอดทั้งบทเพลง ในรูปแบบของแนวซ้ำยืนพื้น (Ostinato) หลังจากนั้นจึงนำเสนอท่วงทำนองหลักอันไพเราะ และทำนองหลักนี้จะไปปรากฏอีกครั้งในช่วงหางเพลง (Coda) อย่างไรก็ตามในท่อนนำ ผู้ประพันธ์ได้สร้างความตึงเครียดขึ้นโดยการประพันธ์โน้ตของแนวซ้ำยืนพื้นให้เคลื่อนลงไปหยุดที่โน้ตสองของสเกล (Supertonic) แต่จะไม่เคลื่อนลงไปถึงโน้ตโทนิค โดยความตึงเครียดทั้งหมดจะคลี่คลายเมื่อเข้าสู่ท่อน A ในสังคีตลักษณะแบบสามตอน

ตัวอย่างที่ 2.4.1 Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2 โดย N. Medtner ห้องที่ 1 - 7

Op. 20 № 2

Pesante. Minaccioso $\text{♩} = 63$ *sempre al rigore di tempo e sostenuto*²⁾

p
tenebroso
sempre con poco Pedale

ท่อน A นี้จะมีการเปิดเผยกุญแจเสียงหลักของบทประพันธ์ หลังจากที่มีการสร้างความตึงเครียดมาตลอดในท่อนนำ โดยช่วงคู่ 8 ของแนวซ้ายขึ้นพื้น ในมือซ้ายจะเคลื่อนที่ลงไปถึงโน้ตโทนิค ซึ่งก็คือโน้ต B ในจุดที่ผู้ประพันธ์เขียนกำกับไว้ว่า *f risoluto* ในส่วนของทำนองหลักก็จะเหมือนการเล่าเรื่องราวแบบเดียวกับ Fairy Tale Op. 20 No. 1 ที่เน้นท่วงทำนองที่สวยงาม แต่ในบทประพันธ์นี้จะมีการซ่อนทำนองต่าง ๆ ไปอยู่ที่นิ้วโป้งของมือขวาทั้งหมด (ตัวอย่างที่ 2.4.2) ตัวอย่างที่ 2.4.2 Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2 โดย N. Medtner ห้องที่ 23 - 28

f risoluto

ท่อน B จะมีความยุ่งยากและซับซ้อนที่สุดในบทประพันธ์นี้ เนื่องจากมีการย้ายทำนองหลักของท่อนนี้ไปไว้ที่กุญแจฟา แล้วมีทำนองรองที่มีลักษณะคล้ายระฆังเล็กที่สั่นด้วยความเร็วใน

กุญแจซอล นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ได้เริ่มประโยคในบรรเลงทำนองหลักในจังหวะยกทุกครั้งในท่อนนี้ ทำให้เกิดความรู้สึกถึงความไม่คงที่ของจังหวะ (ตัวอย่างที่ 2.4.3)

ตัวอย่างที่ 2.4.3 Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2 โดย N. Medtner ห้องที่ 47 - 55

ท่อน A จะกลับมาอีกครั้งด้วยทำนองหลักแบบเดิม แต่มีการเปลี่ยนกุญแจเสียงไปที่ F major แต่การนำเสนอทำนองหลักในครั้งนี้อยู่มีความยิ่งใหญ่กว่าครั้งแรก มีการใช้ช่วงเสียงในการบรรเลงที่กว้างขึ้นในเสียงกุญแจซอล และกุญแจฟา มีการนำเสนอการประพันธ์เลียนแบบเสียงสะท้อนของทำนองหลัก ทำให้ท่อนนี้มีความเข้มข้นกว่าการนำเสนอในครั้งแรก (ตัวอย่างที่ 2.4.4)

ตัวอย่างที่ 2.4.4 Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2 โดย N. Medtner ห้องที่ 80 - 88

The image shows a musical score for the piece 'Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2' by N. Medtner, specifically measures 80 to 88. The score is written for piano and consists of three systems of music. Each system has a treble clef on the upper staff and a bass clef on the lower staff. The key signature is B minor (two flats) and the time signature is 3/4. The music features a complex texture with many sixteenth and thirty-second notes. Dynamic markings include 'sempre crescendo' in the first system and 'crescendo' in the third system. There are also articulation marks such as 'acc.' (accents) and 's' (staccato) throughout the piece. The notation includes various accidentals and slurs, indicating a technically demanding and expressive performance.

ช่วงทางเพลงของบทประพันธ์นี้จะมีการนำเสนอโมทีฟ และทำนองหลักจากท่อนนำ แต่ครั้งนี้จะต่างจากท่อนนำ โดยที่ผู้ประพันธ์ได้ใช้เทคนิคของจังหวะขัดให้หน่วยย่อยเอกที่ 2 อยู่ในจังหวะยก (ตัวอย่างที่ 2.4.5) ทำให้เกิดความรู้สึกขัดกันของจังหวะระหว่างหน่วยย่อยเอกที่ 1 แบบแนวเบสซ้ำขึ้นพื้นและหน่วยย่อยเอกที่ 2

ตัวอย่างที่ 2.4.5 Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2 โดย N. Medtner ห้องที่ 107 - 112

The musical score for measures 107-112 of 'Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2' by N. Medtner. The piece is in B minor and 3/4 time. The score is written for piano. The tempo is marked 'sempre ff'. The music features a complex texture with a prominent left-hand bass line and a right-hand melody. The key signature has two sharps (F# and C#). The score is divided into two systems, each with a grand staff (treble and bass clefs).

บทประพันธ์นี้จบการวิ่งขึ้นอย่างรวดเร็วของสเกลและเคลื่อนที่ลงด้วยคอร์ดทริยแอด (Triad) B minor จนถึงโน้ต B ที่ต่ำสุดของเปียโน (ตัวอย่างที่ 2.4.6) ซึ่งคล้ายการเชื่อมโยงกับ Fairy Tale Op. 20 No. 1

ตัวอย่างที่ 2.4.6 Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2 โดย N. Medtner ห้องที่ 131 - 136

The musical score for measures 131-136 of 'Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2' by N. Medtner. The piece is in B minor and 3/4 time. The score is written for piano. The tempo is marked 'sempre al rigore di tempo al fine'. The music features a complex texture with a prominent left-hand bass line and a right-hand melody. The key signature has two sharps (F# and C#). The score is divided into two systems, each with a grand staff (treble and bass clefs).

2.4.2 วิธีการฝึกซ้อม

บทประพันธ์นี้เป็นความท้าทายอย่างมากสำหรับผู้บรรเลง เนื่องจากต้องใช้เทคนิคขั้นสูงในการบรรเลง ผู้บรรเลงต้องฝึกซ้อมซ้ำ ๆ ทั้งแยกมือและรวมมือ ในช่วงแรกของเพลงผู้บรรเลงควรซ้อมการดึงทำนองหลักของนิ้วโป่งในมือขวาออกมาให้สวยงาม ในขณะที่เดียวกันควรซ้อมการสร้างประโยคออสตินาโตในมือซ้ายให้มีความหนักแน่นและกังวาน ผู้บรรเลงควรระวังการฝึกซ้อมโน้ตเสียงสูงของมือขวาไม่ให้เกิดความตึงกว่าทำนองหลักที่ใช้นิ้วโป่งบรรเลง

ในตอน B มีการสลับทำนองหลักไปอยู่ที่มือซ้าย ผู้บรรเลงเลือกการฝึกซ้อมซ้ำ ๆ ทั้งแบบเสียงสั้น และแบบเสียงเชื่อม โดยฝึกซ้อมให้มีความหนักแน่นของเสียงมากที่สุด ในส่วนของมือขวาซึ่งรับเป็นทำนองรอง ควรซ้อมซ้ำ ๆ พยายามฝึกซ้อมการบรรเลงให้เบาและลวยที่สุด เพื่อเป็นการเลียนแบบเสียงระฆังเล็ก จากนั้นค่อย ๆ ซ้อมด้วยการรวมทั้ง 2 มือ และปรับความเข้มของเสียงในทำนองมือซ้ายและขวาให้มีความสมดุลกัน ในตอน B นี้ผู้บรรเลงควรเปลี่ยนเพดัลบ่อย ๆ เนื่องจากถ้าเหยียบเพดัลเยอะเกินไป จะทำให้ทำนองรองในมือขวาไม่สะอาด ทำให้การดึงทำนองหลักในมือซ้ายออกมาค่อนข้างยาก

ตอน A กลับมาอีกครั้งในรูปแบบของสอดประสานแนวทำนอง ผู้บรรเลงควรดึงทำนองหลักออกมาให้ชัดในทุกเสียง หลังจากนั้นในช่วงที่มือขวามีการกระโดดไปมาของขึ้นคู่ 8 ผู้บรรเลงควรฝึกซ้อมซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความแม่นยำในการกระโดด และขึ้นคู่ในมือซ้ายควรซ้อมซ้ำ ๆ แบบดัง และสั้น หลังจากนั้นค่อย ๆ ซ้อมแบบเร่งความเร็วขึ้น ในตอนจบที่การเปลี่ยนคอร์ดทุก ๆ เซบ็ต 1 ชั้น ผู้บรรเลงควรเปลี่ยนเพดัลให้บ่อยที่สุด มิฉะนั้นคอร์ดเหล่านั้นจะไม่สะอาด ทำให้ผู้ฟังได้ยินเสียงประสานไม่ชัด

บทประพันธ์บทนี้ถือว่าเป็นบทประพันธ์ที่ท้าทายมากสำหรับผู้บรรเลง เนื่องจากมีการใช้เทคนิคในการประพันธ์แบบใช้ช่วงเสียงสูงสุดและต่ำสุดของเปียโน ทำให้เกิดความท้าทายในการควบคุมการบรรเลงของมือทั้ง 2 ของผู้บรรเลง นอกจากนี้ยังมีการใช้เทคนิคของลีลาสอดประสานแนวทำนอง ในบางช่วงของบทประพันธ์อีกด้วย อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์ได้ออกแบบการบรรเลงให้อยู่ในรูปมือแบบธรรมชาติที่สุด ทำให้ผู้บรรเลงไม่รู้สึกรำคาญมากนักขณะบรรเลง

2.5 Piano Sonata No. 4 in C minor, Op. 29 ประพันธ์โดย Sergei Prokofiev

2.5.1 ประวัติของผู้ประพันธ์

Sergei Sergeyevich Prokofiev เกิดเมื่อวันที่ 27 เมษายน ค.ศ. 1891 เขาเริ่มเรียนเปียโนครั้งแรกกับแม่ของเขาในช่วงอายุ 3 ปี หลังจากนั้นเขาได้แสดงความสามารถทางด้านดนตรีตอนอายุ 5 ปี ด้วยผลงานการงานประพันธ์ชิ้นแรกคือ Indian Gallop และในช่วงอายุ 9 ปี เขาได้ประพันธ์โอเปร่าเรื่องแรกชื่อ Giant

ในปี ค.ศ. 1902 แม่ของ Prokofiev ได้พบกับ Sergei Taneyev ซึ่งเป็นผู้อำนวยการของ Moscow Conservatory และแนะนำให้ Prokofiev ศึกษาดนตรีอย่างจริงจังกับ Alexander Goldenweiser แต่น่าเสียดายที่ Goldenweiser ไม่มีเวลามาสอนเขา Taneyev จึงแนะนำให้เรียนวิชาการประพันธ์และเปียโนกับ Reinhold Gliere

การเรียนการประพันธ์กับ Gliere นั้น Prokofiev ได้รับการติกรอบด้านการประพันธ์มากเกินไป เขาจึงพยายามคิดวิธีใช้เสียงที่กักกันและทดลองใช้อัตราจังหวะที่ไม่ปกติในผลงานการประพันธ์ที่เขาตั้งชื่อว่า Ditties

ในปี ค.ศ. 1904 Prokofiev ได้เข้าศึกษาที่ St. Petersburg Conservatory โดยศึกษาวิชาเปียโนกับ Alexander Winkler วิชาการประสานเสียงกับ Anatoly Lyadov วิชาการอำนวยเพลงกับ Nikolai Tcherepnin และวิชาเรียบเรียงกับ Nikolai Rimsky-Korsakov ในขณะที่ศึกษาอยู่นั้นเขาได้สร้างชื่อเสียงให้กับตัวเองในด้านการปฏิวัติดนตรีด้วยผลงานการประพันธ์ที่ใช้การประสานเสียงที่ไม่อยู่ในกฎเกณฑ์ หลังจากนั้นเขาก็สำเร็จการศึกษาวิชาการประพันธ์ในปี ค.ศ. 1909 ด้วยคะแนนที่ไม่ค่อยดีนัก อย่างไรก็ตามเขายังคงเรียนอยู่ที่สถาบันนี้โดยเรียนเปียโนกับ Anna Yesipova

ในปี ค.ศ. 1910 พ่อของ Prokofiev ได้เสียชีวิตลง ทำให้เขาต้องรับงานนอกสถาบันเพิ่ม โดยการเป็นนักประพันธ์และนักเปียโน ในช่วงเวลานี้เขาได้ประพันธ์ผลงานไว้มากมายเช่น Etude Op. 2, Piano Concerto No. 1 Op. 10, Toccata Op. 11 ,Piano Concerto No. 2 Op. 16 และ Sarcasms for piano Op. 17 อย่างไรก็ตามชื่อเสียงด้านลบจากการประพันธ์แบบนอกกฎเกณฑ์ของเขานั้นยังคงอยู่

ในปี ค.ศ. 1914 Prokofiev สำเร็จการศึกษาจาก Conservatory ด้วยเกียรตินิยมอันดับ 1 และได้รับรางวัล Rubinstein จากการแสดงบทประพันธ์ Piano Concerto Op. 10 ซึ่งเป็นผลงานที่เขาประพันธ์เอง

Prokofiev สร้างชื่อเสียงไว้มากมายทั้งในฐานะผู้ประพันธ์และนักเปียโนฝีมือดีเยี่ยม อย่างไรก็ตามเมื่อการปฏิวัติในรัสเซียเกิดขึ้น เขาได้ย้ายไปอยู่ที่ประเทศอเมริกาด้วยความหวังที่จะได้ประพันธ์ดนตรีอย่างสงบ แต่ผู้คนในประเทศอเมริกาก็ยังไม่ยอมรับกับการประพันธ์เสียงประสานที่อยู่นอกกฎเกณฑ์ของเขา ทำให้เขาย้ายไปอยู่ที่เมืองปารีส ประเทศฝรั่งเศส ที่นั่นเขาได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี และได้ประพันธ์ผลงานสำหรับการระบำปลายเท้า (Ballet) และโอเปร่าหลายบทที่นั่น และได้รับการชื่นชมจากผู้คนเป็นอย่างมากมาย

ในปี ค.ศ. 1932 Prokofiev ย้ายกลับมาอยู่ที่ประเทศรัสเซียจนกระทั่งเขาเสียชีวิตลงในวันที่ 5 มีนาคม ค.ศ. 1953

2.5.2 ลักษณะบทประพันธ์และบทวิเคราะห์เพลง

โซนาตาบทนี้อยู่ในกลุ่มโซนาตาช่วงต้น ประพันธ์ในปี ค.ศ. 1917 ก่อนที่ Prokofiev จะลี้ภัยจากประเทศรัสเซีย โดยเขาอุทิศโซนาตาบทนี้ให้กับ Maximilian Schmidhof เพื่อนสนิทของเขาที่ฆ่าตัวตายในปีค.ศ. 1913

ถึงแม้ว่า Prokofiev จะนิยมประพันธ์เสียงประสานแบบสมัยใหม่ ด้วยการทดลองใส่โน้ตต่าง ๆ ที่อยู่นอกคอร์ดให้เกิดเสียงที่ประสานที่กระด้าง แต่เขายังคงยึดหลักสังคีตลักษณ์ และสไตล์เพลงต่าง ๆ จากยุคบาโรคและคลาสสิก เช่น ผลงานลำดับที่ 12 เขาได้ใส่เพลงเต้นรำแบบยุคบาโรคไว้ คือ Gavotte, Allemande และ Rigaudon เช่นเดียวกับโซนาตาบทนี้ อยู่ในรูปแบบของ Sonata - Allegro ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ท่อนดังนี้

1. Allegro molto sostenuto
2. Andante assai
3. Allegro con brio, ma non leggiero

บทประพันธ์นี้มีกลิ่นอายของการประพันธ์แบบกระแสบาโรคใหม่ (Neo-Baroque) ในท่อนที่ 1 และกระแสดคลาสสิกใหม่ (Neo-Classic) ในท่อนที่ 3

ท่อนที่ 1 Allegro molto sostenuto

อยู่ในอัตราจังหวะ 3/4 เป็นสังคีตลักษณ์โซนาตา ในบันไดเสียง C minor มีกลิ่นอายของการประพันธ์แบบกระแสบาโรคใหม่ เนื่องจากมีการเดินทำนองที่สั้นและกระชับคล้ายคลึงกับบทเพลงเต้นรำในยุคบาโรค

ตอนนำเสนอ

ห้องที่ 1 - 16 นำเสนอทำนองเอกที่ 1 ในกุญแจเสียง C minor มีลักษณะของประโยคที่สั้นและกระชับ บนพื้นฐานของทริยแอดเมเจอร์ และทริยแอดไมเนอร์ (ตัวอย่างที่ 2.5.1) ในบางช่วงของทำนองหลักให้ความรู้สึกของจังหวะสามเน้นสอง (Hemiola) ทำให้รู้สึกเหมือนจังหวะในอัตราจังหวะ 2/4 แทน

ตัวอย่างที่ 2.5.1 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Allegro molto sostenuto โดย

S. Prokofiev ห้องที่ 1 - 8

Allegro molto sostenuto

The image shows the first eight measures of the Piano Sonata in C minor, Op. 29 by Sergei Prokofiev. The music is in C minor and 2/4 time. It features a hemiola rhythm, where the melody is grouped in pairs of three notes over two beats, creating a 3/4 feel. The first measure starts with a piano (pp) dynamic, and the second measure has a mezzo-forte (mf) dynamic. The score is written for piano with treble and bass clefs.

ห้องที่ 17 - 39 เป็นท่อนเชื่อมระหว่างทำนองเอกที่ 1 ไปทำนองเอกที่ 2 มีลักษณะของทำนองร้องที่สวยงามและต่อเนื่อง มีอารมณ์ของการคร่ำครวญ ดังที่ผู้ประพันธ์ได้เขียนกำกับไว้ว่า “expressive” (ตัวอย่างที่ 2.5.2) นอกจากนี้ยังมีการย่อส่วนย่อยของทำนองเอกที่ 1 ในห้องที่ 21 - 22 และ 27 - 28

ตัวอย่างที่ 2.5.2 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Allegro molto sostenuto โดย

S. Prokofiev ห้องที่ 17 - 20

The image shows measures 17 through 20 of the Piano Sonata in C minor, Op. 29 by Sergei Prokofiev. The music is in C minor and 2/4 time. It features a hemiola rhythm. The first measure has a mezzo-piano (mp) dynamic with the instruction 'espressivo'. The second measure has a forte (f) dynamic. The score is written for piano with treble and bass clefs.

ห้องที่ 40 - 61 นำเสนอทำนองเอกที่ 2 ในกุญแจเสียง Eb major มีลักษณะของความมืดหม่นด้วยการเดินเสียงเบสที่ต่ำในมือซ้ายดังที่ผู้ประพันธ์ได้กำกับไว้ว่า “il basso pesante” ในขณะเดียวกันมือขวาทำหน้าที่คล้ายการบอกเล่าเรื่องราวด้วยท่วงทำนองที่สวຍงามคล้ายคลึงกับทำนองในตอนเชื่อม (ตัวอย่างที่ 2.5.3) มีการย้ำทำนองเอกอีกครั้งในห้องที่ 47 แต่มีการขยายเสียงของทำนองที่กว้างขึ้น

ตัวอย่างที่ 2.5.3 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Allegro molto sostenuto โดย

S. Prokofiev ห้องที่ 37 - 43

ห้องที่ 61 - 70 เป็นช่วงหางเพลง มีการย้ำช่วงต้นของทำนองเอกที่ 1 ตลอดช่วงหางเพลง มีลักษณะอารมณ์ที่รุนแรงและเด็ดขาด มีการเปลี่ยนจากคอร์ดที่อ่อนหวานไปสู่คอร์ดที่ดุดัน ตอนนำเสนอจะจบลงด้วยคอร์ด Eb major (ตัวอย่างที่ 2.5.4)

ตัวอย่างที่ 2.5.4 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Allegro molto sostenuto โดย

S. Prokofiev ห้องที่ 64 - 69

ตอนพัฒนา

ตอนพัฒนานี้สร้างจากส่วนประกอบต่าง ๆ จากตอนนำเสนอ

ห้องที่ 71 - 88 มีการนำส่วนต้นของทำนองเอกที่ 1 และหางเพลงของตอนนำเสนอมาประกอบกัน เป็นทำนองหลัก

ห้องที่ 89 - 95 เสนอทำนองเอกที่ 1 ในมือซ้าย และทำนองเอกที่ 2 ในมือขวาควบคู่กันไป

ห้องที่ 96 - 106 นำส่วนประกอบในช่วงต้นของตอนพัฒนา มาเป็นท่อนเชื่อมเข้าสู่การพัฒนาครั้งที่ 2 ของทำนองเอกที่ 1 และ 2

ห้องที่ 107 - 116 ใช้ทำนองจากท่อนเชื่อมมาบรรเลงและเกิดจังหวะสามเน้นสองขึ้นโดยการบรรเลงชั้นคู่ 8 ในมือขวา โดยมีช้อยนำเสนอทำนองเอกที่ 1 (ตัวอย่างที่ 2.5.5)

ตัวอย่างที่ 2.5.5 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Allegro molto sostenuto โดย

S. Prokofiev ห้องที่ 106 - 115

ห้องที่ 117 - 125 นำเสนอทำนองเอกที่ 1 ในมือซ้ายและทำนองเอกที่ 2 ในมือความอีกครั้งแต่ความเข้มของเสียงกลับลงมาเบาทันทีและค่อย ๆ ดังขึ้นเรื่อย เพื่อค่อยสร้างความกดดันของการบรรเลงไปสู่ความเข้มข้นสูงสุดของตอนพัฒนา

ห้องที่ 126 - 132 เป็นบทสรุปของตอนพัฒนาที่มีความเข้มข้นของอารมณ์สูงสุดซึ่งผู้ประพันธ์ได้กำกับไว้ด้วยเครื่องหมาย ff และ pesante

ห้องที่ 133 - 136 ผู้ประพันธ์กำกับไว้ว่า “meno mosso” เป็นการลดความกดดันของอารมณ์ในตอนพัฒนาเพื่อนำเข้าสู่ตอนย้อนความอีกครั้ง (ตัวอย่างที่ 2.5.6)

ตัวอย่างที่ 2.5.6 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Allegro molto sostenuto โดย

S. Prokofiev ห้องที่ 128 - 138

ตอนย้อนความ

ห้องที่ 137 - 148 ทำนองเอกที่ 1 อีกครั้งในกุญแจเสียงโทนิค

ห้องที่ 149 - 161 ท่อนเชื่อมไปสู่ทำนองเอกที่ 2 มีการเปลี่ยนแปลงเสียงแปลงเสียงประสานให้มีสีสรรที่สว่างมากขึ้นในห้องที่ 159-161

ห้องที่ 162 - 183 เสนอทำนองเอกที่ 2 ครั้งนี้ แต่อยู่ในกุญแจเสียง C major ในด้านทำนองไม่มีความแตกต่างจากตอนนำเสนอ

ห้องที่ 183 - 197 ช่วงหางเพลงมีการขยายออก มีการใช้เครื่องหมายค้อย ๆ ดังขึ้น (Crescendo) ยาวขึ้นเพื่อสร้างอารมณ์ที่กดดันมากขึ้น บทประพันธ์ท่อนนี้จบลงด้วยการย้ำคอร์ด C minor ด้วยความรุนแรง

ท่อนที่ 2 Andante assai

ท่อนนี้เป็นท่อนที่ Prokofiev โปรดปรานมาก เขาแต่งท่อนนี้ไว้ตั้งแต่สมัยที่ที่ยังเรียนการประพันธ์อยู่ที่ St. Petersburg Conservatory โดยประพันธ์สำหรับวงเครื่องสาย แต่เขานำกลับมาเรียบเรียงใหม่อีกครั้งเพื่อเป็นท่อนช้าของโซนาตาสำหรับเปียโนบทนี้ เนื่องจากผลงานท่อนนี้เป็นที่โปรดปรานมาก เขาจึงเรียบเรียงอีกครั้งสำหรับวงออร์เคสตราในปี ค.ศ. 1934 เป็นลำดับผลงานที่ 29bis

ท่อนนี้อยู่ในบันไดเสียง A minor และใช้การผสมผสานของการแปรทำนอง (Variations) ในสังคีตลักษณะแบบ 2 ตอนและสังคีตลักษณะโซนาตาแต่ตัดตอนพัฒนาออก

ตอน A

ท่อนำเสนอ

ห้องที่ 1-12 อยู่ในอัตราจังหวะ 4/4 มีอารมณ์ที่เศร้าสร้อยและหดหู่ โดยการเล่นชั้นคู่ 3 ไมเนอร์ในมือซ้าย และนำเสนอทำนองหลักเพื่อนำไปใช้ในการแปรทำนองซึ่งอยู่ที่มือขวา (ห้องที่ 1 - 7) โดยทำนองหลักมีลักษณะการเคลื่อนที่ขึ้นในรูปแบบของโน้ตแบบครึ่งเสียง ต่อด้วยการเดินโน้ตของไมเนอร์ทริยแอด (Minor Triad) ในลักษณะขาขึ้นและจบทำนองหลักด้วยโน้ตแบบครึ่งเสียงขาลง อย่างไรก็ตาม Prokofiev ได้ขยายทำนองให้ยาวขึ้นโดยการใช้การเลียน (imitate) ทำนองหลักในเสียงอื่น ๆ ในลักษณะที่เป็นช่วงทำนองเอกซ็อน ก่อนที่นำทำนองหลักจะบรรเลงจบ ซึ่งปรากฏอยู่ในห้องที่ 5 และ 8 หลังจากนั้น ทำนองหลักทั้งหมดถูกแทรกด้วยการขยายรูปของทริยแอดจาก p ถึง ff ภายใน 1 ห้อง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเข้มข้นและกตตันที่สุดของการนำเสนอทำนองหลักในท่อนนี้ (ตัวอย่างที่ 2.5.7)

ตัวอย่างที่ 2.5.7 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Andante assai โดย S. Prokofiev

ห้องที่ 1 - 12

Andante assai

The musical score consists of four systems of music. The first system is marked *mf serio*. The second system includes a *cresc.* marking. The third system features dynamic markings *ff* and *p*. The fourth system includes a *pp* marking and ends with a fermata. The bass line is characterized by a consistent eighth-note accompaniment throughout.

การแปรครั้งที่ 1

ห้องที่ 13 - 25 อยู่ในกุญแจเสียง A minor มีการใช้ทำนองหลักและการล้อเลียนเหมือนในตอนนำเสนอ แต่มีการแปรทำนองของเสียงประสานให้มีการเคลื่อนไหวมากขึ้น ในรูปของเซปต์ 2 ชั้น และ 3 พยางค์ (Triplet) ในตอนท้ายของการแปรครั้งที่ 1 (ห้องที่ 22 - 25) และยังคงใช้ความเข้มข้นและความกดดันคล้ายคลึงกับตอนนำเสนอ

การแปรครั้งที่ 2

ห้องที่ 26 - 33 อยู่ในกุญแจเสียง G# minor ใช้วิธีการแปรทำนองโดยการกระจายทำนองหลักไปอยู่ที่เสียงโซปราโนและเบส ในลักษณะของการพลิกกลับและเคลื่อนทำนองเข้าหากัน จนถึงช่วงที่เป็นเสียงเดียวกันคือโน้ตตัว A (ห้องที่ 29) หลังจากนั้นทำนองหลักจะเคลื่อนที่แยกออกจากกันอีกครั้ง (ตัวอย่างที่ 2.5.8)

ตัวอย่างที่ 2.5.8 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Andante assai โดย S. Prokofiev

ห้องที่ 24 - 29

The image shows a musical score for the first system of measures 24-29. It consists of three systems of staves. The first system has a bass clef on the left and a treble clef on the right. The second system has a treble clef on the left and a bass clef on the right. The third system has a treble clef on the left and a bass clef on the right. The score includes dynamic markings: *mf*, *pp dolce*, and *p*. There are also tempo markings: *rit. assai* and *[a tempo]*. The key signature is G# minor (one sharp) and the time signature is 12/8.

ท่อนเชื่อมครั้งที่ 1

ห้องที่ 33 - 39 เปลี่ยนอัตราจังหวะเป็น 12/8 นำเสนอทำนองใหม่ที่มีความดุดันและใช้ความกว้างบนคีย์เปียโนในการสร้างอารมณ์ โดยมีซายบรเพลงคอร์ดทริยแอดย้า และเคลื่อนที่ลงแบบครึ่งเสียงด้วยความดุดัน มือขวาบรเพลงทำนองคล้ายการพรมนิ้ว และการเล่นโน้ตแยกข้ามไป-มา กับมือซ้าย (ตัวอย่างที่ 2.5.9) ท่อนนี้จบด้วยความสงบ โดนผู้ประพันธ์ได้เขียนกำกับไว้ว่า *pp molto tranquillo* ซึ่งแปลว่าค่อนข้างสงบและเบา

ตัวอย่างที่ 2.5.9 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Andante assai โดย S. Prokofiev

ห้องที่ 32 - 35

ตอน B

ห้องที่ 39 - 53 กุญแจเสียงในตอนนี้มี ความคลุมเครือระหว่างกุญแจเสียง C major และ A minor มีการใช้ท่วงทำนองคล้ายทำนองพื้นบ้านของประเทศไทย ให้อารมณ์ของความสงบ อ่อนหวาน และสวยงาม โดยที่ผู้ประพันธ์ได้กำกับไว้ว่า *tranquillo e dolce* แปลว่าสงบและ อ่อนหวาน แต่ในตอนจบ ผู้ประพันธ์ได้เผยกุญแจเสียงที่ชัดเจนของตอน B ด้วยคอร์ด C major ทริยแอด (ตัวอย่างที่ 2.5.10)

ตัวอย่างที่ 2.5.10 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Andante Assai โดย S. Prokofiev

ห้องที่ 36 - 43

The musical score consists of three systems of staves. The first system shows the beginning of the piece with a piano part in C minor, 4/4 time. The tempo is marked 'Andante Assai'. The dynamics are 'pp molto tranquillo'. The second system continues the piece, with dynamics ranging from 'pp' to 'm.d.'. The mood is 'tranquillo e dolce'. The third system shows the end of the piece, with dynamics ranging from 'p' to 'p m.f.'. The mood is 'tranquillo e dolce'.

ตอน A

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ห้องที่ 54 - 61 เปลี่ยนอัตราจังหวะกลับมาที่ 4/4 ครั้งนี้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอแค่การแปรครั้งที่ 2 ในกุญแจเสียง G# minor แต่ทำนองในมือขวานำเสนอในชั้นคู่ 8 ที่สูงขึ้น และมีการใช้จังหวะที่กระชั้นขึ้น ดังที่ผู้ประพันธ์ได้เขียนกำกับไว้ว่า poco piu animato che la prima volta (ตัวอย่างที่ 2.5.11)

ตัวอย่างที่ 2.5.11 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Andante Assai โดย S. Prokofiev

ห้องที่ 54 - 59

Poco più animato que la prima volta

ท่อนเชื่อมครั้งที่ 2

ห้องที่ 62 - 70 ท่อนเครื่องครั้งนี้ ยังคงอยู่ในอัตราจังหวะ 4/4 มีอารมณ์ของความกดดัน คล้ายคลึงกับท่อนเชื่อมครั้งแรก แต่มีการใช้จังหวะที่มีความเร่งเร็วมากขึ้นเพื่อสร้างอารมณ์ของความโมโหและดุเดือด ท่อนเชื่อมครั้งนี้จบด้วยคอร์ดเสียงกระด้าง (dissonant) ที่มาขัดอารมณ์ของความดุเดือดและเบาในทันที (ตัวอย่างที่ 2.5.12)

ตัวอย่างที่ 2.5.12 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Andante Assai โดย S. Prokofiev

ห้องที่ 62 - 70

ช่วงทางเพลงย่อย

ห้องที่ 71 - 80 อยู่ในอัตราจังหวะ 12/8 นำเสนอทำนองหลักทั้งหมดจากตอน A ในเสียงเบส ผสมผสานกับทำนองหลักจากตอน B ในเสียงโซปราโน ในมือขวามีลักษณะการกระโดดไปมาของขั้นคู่ 16 ซ้อนกับทำนองหลักจากตอน B สร้างอารมณ์คล้ายกับการเปล่งประกายของแสงสว่าง (ตัวอย่างที่ 2.5.13)

ตัวอย่างที่ 2.5.13 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Andante assai โดย S. Prokofiev

ห้องที่ 71 - 76

Poco meno mosso
molto leggierramente

pp tranquilissimo

pp

piano, ma pesante

ช่วงทางเพลง

ห้องที่ 81 - 88 กลับมาสู่กุญแจเสียงโทนิค อีกครั้ง โดยการเน้นย้ำทริยแอด A minor

มีอารมณ์เศร้าสร้อยคล้ายกับท่อนนำเสนอ ในห้องที่ 86 มีการใช้โน้ต C# ปรากฏขึ้น คล้ายกับการที่ผู้ประพันธ์ต้องการย้ายไปสู่กุญแจเสียง A major ทันใดนั้นการบรรเลงก็จบลงด้วยคอร์ด A minor (ตัวอย่างที่ 2.5.14)

ตัวอย่างที่ 2.5.14 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Andante Assai โดย S. Prokofiev

ห้องที่ 81 - 88

ท่อนที่ 3 Allegro con brio, ma non leggiero

ท่อนนี้อยู่ในบันไดเสียง C major ในอัตราจังหวะ 2/4 เป็นการเลียนแบบการประพันธ์แบบยุคคลาสสิก โดยการใช้สังคีตลักษณะรอนโดในการประพันธ์ มีการบรรเลงแนวเบสอัลแบร์ตี ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญของการประพันธ์ในยุคคลาสสิก แต่อย่างไรก็ตาม Prokofiev ยังคงใส่ความเป็นตัวตนของตัวเองลงไปด้วยการใช้เทคนิคของการเล่นแบบกระโดดไปมาและใช้เสียงประสานที่กระด้าง

ตอน A

ห้องที่ 1 - 25 นำเสนอทำนองหลัก A อยู่ในกุญแจเสียง C major เริ่มการบรรเลงด้วยการวิ่งของสเกล C major ด้วยความรวดเร็วและนำเสนอทำนองในมือขวาซึ่งมีลักษณะที่กระชับและว่องไว บนแนวเบสอัลแบร์ตีของมือซ้าย ซึ่งใช้เทคนิคแพรวพราวและทำท่ายากกว่าการเล่นแนวเบสอัลแบร์ตีในยุคคลาสสิก เนื่องจาก Prokofiev เลือกใช้ขั้นคู่ที่กว้างและมีการเคลื่อนที่ของคอร์ดแบบกระโดด (ตัวอย่างที่ 2.5.15)

ตัวอย่างที่ 2.5.15 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Allegro con brio, ma non leggiero

โดย S. Prokofiev ห้องที่ 1 - 5

Allegro con brio, ma non leggiero

ท่อนเชื่อม

ห้องที่ 25 - 39 มีลักษณะเคลื่อนที่แบบครึ่งเสียง โดยที่ซ่อนทำนองไว้ที่มือซ้าย

ตอน B

ห้องที่ 40 - 66 นำเสนอทำนองหลัก B อยู่ทุญแจเสียง G major มีลักษณะการเคลื่อนที่ของเสียงประสานแบบครึ่งเสียง นำเสนอด้วยความเบาและมีอารมณ์ของความลึกกลับและมีดหม่น (ตัวอย่างที่ 2.5.16)

ตัวอย่างที่ 2.5.16 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Allegro con brio, ma non leggiero
โดย S. Prokofiev ห้องที่ 42 - 49

ตอน A

ห้องที่ 67 - 82 นำเสนอทำนองหลัก A อีกครั้งในกุญแจเสียง C major แต่ครั้งนี้มีการใส่โน้ตประดับเพิ่มเข้าไป สร้างความแพรวพราวให้กับทำนองหลักมากขึ้น

ตอน C

ห้องที่ 83 - 133 นำเสนอทำนองหลัก C อยู่ในกุญแจเสียง C minor มีความอารมณ์ที่แตกต่าง เนื่องจากตอน C มีเสนอทำนองหลักที่อ่อนหวาน และไพเราะ ไม่แข็งกระด้างเหมือนตอน A และ B มีลักษณะคล้ายคลึงกับเพลงประกอบการระบำปลายเท้า (ตัวอย่างที่ 2.5.17)

ตัวอย่างที่ 2.5.17 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Allegro con brio, ma non leggiero
โดย S. Prokofiev ห้องที่ 84 - 95

ตอน A

ห้องที่ 134 - 153 นำเสนอทำนองหลัก A อีกครั้ง ในกุญแจเสียง C major แต่ครั้งนี้มี
นำเสนอด้วยความเบามากคล้ายการกระซิบ แต่ยังคงความแพรวพราวของทำนองหลักเอาไว้
(ตัวอย่างที่ 2.5.18)

ตัวอย่างที่ 2.5.18 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Allegro con brio, ma non leggiero
โดย S. Prokofiev ห้องที่ 134 - 141

ท่อนเชื่อม

ห้องที่ 153 - 177 มีลักษณะการเคลื่อนที่แบบครึ่งเสียงเหมือนกับครั้งแรก แต่มีการสอดแทรกทำนองอ่อนหวานเข้าไป คล้ายการรำลึกถึงทำนองในตอน C

ท่อน B

ห้องที่ 178 - 199 นำเสนอทำนองหลัก B อีกครั้ง ในกุญแจเสียง C major โดยต่างจากตอน B ครั้งแรก ครึ่งนี้นำเสนอทำนองด้วยความดังมากขึ้น ใช้เสียงที่กระด้างมากขึ้น และใช้ช่วงเสียงในการเสนอทำนองหลัก B ที่กว้างขึ้นบนกุญแจฟา และกุญแจซอล ก่อนที่ทำนองจะเบาลงในทันที และค่อย ๆ เพิ่มความดังขึ้นอีกครั้ง เพื่อนำเข้าสู่ตอน A ครั้งสุดท้าย (ตัวอย่างที่ 2.5.19)

ตัวอย่างที่ 2.5.19 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Allegro con brio, ma non leggiero

โดย S. Prokofiev ห้องที่ 178 - 188

ท่อน A

ห้องที่ 200 - 222 นำเสนอทำนองหลัก A อีกครั้ง ในกุญแจเสียง C major โดยเริ่มจากการวิ่งของสเกลที่ผิดเพี้ยนทั้งหมด 5 ครั้ง แต่แต่ละครั้งจะเพิ่มขึ้นทีละ 1 เสียง (ตัวอย่างที่ 2.5.20) จนกระทั่งครั้งสุดท้ายที่มีความยาวของสเกลมากที่สุด จึงนำเสนอทำนองหลักโดยที่มือทั้งสองข้างใช้

ความกว้างสุดของเปียโนในการบรรเลง มีการเสนอเทคนิคที่แพรวพราวดังเช่นตอน A ก่อนหน้านี้ แต่ครั้งนี้มีความตื้นที่สุดจนบทประพันธ์จบลงด้วยคอร์ด C major

ตัวอย่างที่ 2.5.20 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Allegro con brio, ma non leggiero
โดย S. Prokofiev ห้องที่ 200 - 205

The image displays a musical score for the final measures of a piano sonata. It consists of four systems of music, each with a grand staff (treble and bass clefs). The key signature is C minor, indicated by three flats. The music is characterized by a wide, multi-layered piano texture. The right hand features a melodic line with grace notes and a final cadence in C major. The left hand provides a dense, rhythmic accompaniment with sixteenth-note patterns. The score includes dynamic markings such as *ff* and *mf*, and articulation marks like accents and slurs. The piece concludes with a C major chord.

2.5.3 วิธีการฝึกซ้อม

ท่อนที่ 1 Allegro molto sostenuto ตอนนำเสนอควรคำนึงถึงประโยคต่าง ๆ ในทำนองเอกที่ 1 เนื่องจากทำนองมีความสั้นและกระชับ ควรดึงเสียงของโน้ตตัวบนสุดออกมา ควรเปลี่ยนเพดัลในช่วงทำนองเอกที่ 1 บ่อย ๆ เนื่องจากมือซ้ายบรรเลงบรรเลงอยู่ในช่วงคีย์ที่ต่ำมาก อาจจะทำให้เสียงไม่สะอาดและเกิดความไม่ชัดเจน ท่อนเชื่อมผู้บรรเลงควรใส่ใจกับประโยคที่ยาวขึ้น มีทำนองที่ไพเราะมากขึ้น และเครื่องหมาย sf ควรเล่นให้ชัด ดังที่ผู้ประพันธ์เขียนกำกับไว้

ช่วงทำนองเอกที่ 2 ผู้บรรเลงควรเปลี่ยนเพดัลในการเดินตัวโน้ตทุกตัวของมือซ้ายและเล่นทำนองในมือซ้ายให้ชัดตามที่ผู้ประพันธ์ได้เขียนกำกับไว้ มือขวามีท่วงทำนองที่ไพเราะ ควรคำนึงถึงการใช้ระดับความดัง-เบาในแต่ละประโยค ช่วงหางเพลงของตอนนำเสนอ ควรบรรเลงด้วยความหนักแน่นและชิงชัง อย่างไรก็ตามควรดึงโน้ตตัวบนสุดของแต่ละคอร์ดในมือขวาออกมา ฝึกซ้อมโดยการแบ่งประโยคสั้น ๆ ซ้อมทีละประโยค โดยบรรเลงโน้ตโซปราโนให้มีความเชื่อมกันมากที่สุด และบรรเลงเสียงสั้นในโน้ตตัวที่เหลือ นอกจากนี้ผู้บรรเลงได้ทำฝึกซ้อมการเน้นเสียงโน้ตที่ผู้ประพันธ์ได้เขียนกำกับไว้ มือซ้ายควรฝึกซ้อมการย้ายตำแหน่งของขลุ่ย 8 ซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความแม่นยำ หลังจากนั้นจึงลองบรรเลงทั้ง 2 มีอรรวมกัน

ตอนพัฒนามีความหลากหลายทางด้านอารมณ์มาก ผู้เล่นควรฝึกซ้อมซ้ำ ๆ พยายามดึงทำนองหลักในแต่ละช่วงประโยคออกมาให้ชัด โดยเฉพาะส่วนที่เป็นโน้ตแยกในมือขวาที่อยู่รูปของเขบีต 3 ชั้น

ตัวอย่างที่ 2.5.20 Piano Sonata in C minor, Op. 29 – Allegro molto sostenuto โดย S. Prokofiev ห้องที่ 116 - 124

ผู้บรรเลงได้ทำการฝึกซ้อมซ้ำ ๆ แบบเสียงสั้น และดัง หลังจากนั้นจึงเล่นแบบเสียงต่อเนื่อง และค่อย ๆ เพิ่มความเร็ว เนื่องจากผู้บรรเลงต้องการให้เสียงในช่วงนี้มีลักษณะคล้าย การเปล่งประกายของแสง ทั้งนี้ในตอนจบของตอนพัฒนาควรบรรเลงให้เบาและอยู่ในความสงบที่สุด เพื่อเป็นการคลี่คลายอารมณ์กตตันของตอนพัฒนา

การบรรเลงทำนองเอกที่ 2 ในตอนย้อนความสามารถใส่เพดัลได้เยอะขึ้นกว่าตอนนำเสนอ เนื่องจากโน้ตเบสมือซ้ายมีการเลื่อนขึ้นคู่ขึ้นมาสูงขึ้นและผู้ประพันธ์เปลี่ยนกุญแจเสียงเป็น major และต้องการสื่อถึงอารมณ์ที่สว่างขึ้น ช่วงจบของตอนย้อนความผู้บรรเลงไม่ควรยึดจังหวะของคอร์ด ออก ควรเล่นให้กระชับและจบแบบกะทันหัน

ท่อนที่ 2 Andante assai ท่อนนี้ผู้บรรเลงไม่ควรบรรเลงช้าหรือเร็วจนเกินไป ในตอน A ผู้ บรรเลงควรฝึกซ้อมซ้ำ ๆ และเลือกบรรเลงเสียงของทำนองหลักให้ลอยออกมาชัดเจน พยายามอย่าให้ โน้ตเซบีต 2 ชั้นในช่วงเสียงกลางกลบทำนองหลัก ในท่อนเชื่อมควรบรรเลงคอร์ดทริยแอดให้ชัดทุก คอร์ดโดยเน้นที่โน้ตโซปราโน

ตอน B มีท่วงทำนองที่สวยงาม ผู้บรรเลงควรซ้อมท่อนนี้อย่างซ้ำ ๆ และคอยฟังเสียงของ ทำนองหลักและรองตลอดเวลา นอกจากนี้ผู้บรรเลงต้องคำนึงถึงรูปประโยคต่าง ๆ ในเรื่องของการใช้ ระดับความเข้มของเสียง

ช่วงหางเพลงย่อยเป็นจุดที่ยากที่สุดในท่อนนี้ ผู้บรรเลงควรซ้อมแยกมือ และดึงทำนองหลัก ในแต่ละมือออกมาให้ชัดที่สุด โดยเฉพาะมือขวาที่ทำนองหลักซ่อนอยู่ในการกระโดดของคู่ 16 ควร

ฝึกซ้อมโดยการเน้นที่มือขวา เนื่องจากมีความยากในการกระโดดของโน้ต ฟิงทำนองหลักในตอน B ให้บรรเลงออกมาโดดเด่นกว่าโน้ตตัวอื่น ๆ หลังจากนั้นจึงค่อย ๆ รวมมือซ้าย ๆ พยายามหลีกเลี่ยงของทำนองในมือซ้ายให้เด่นกว่าทำนองหลักของตอน B เนื่องจากมือซ้ายบรรเลงทำนองหลักของการนำเสนอในตอน 2 นี้

ตอนที่ 3 Allegro con brio, ma non leggiero ผู้บรรเลงควรซ้อมสเกลต่าง ๆ ให้แม่นยำ เนื่องจากสเกลที่ใช้ในตอนนี้มีความเร็วและซับซ้อนมาก การเล่นแนวเบสแบบอัลแบร์ตีในมือซ้ายควรซ้อมซ้ำ ๆ ให้เกิดความแม่นยำ และฝึกซ้อมด้วยกันเล่นเสียงสั้นและดัง ซ้ำๆ เนื่องจากมีการกระโดดไป-มาในชั้นคู่ 8 ผู้บรรเลงจึงต้องฝึกฝนอย่างซ้ำ ๆ หลังจากนั้นจึงเล่นแบบเสียงต่อเนื่องและค่อย ๆ เพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อย ๆ

ในตอนเชื่อมผู้บรรเลงควรตั้งทำนองของนิ้วโป้งในมือซ้ายออกมาให้ชัด และบรรเลงมือขวาให้ระดับเสียงเบากว่ามือซ้าย

ในตอน B ผู้บรรเลงไม่ควรบรรเลงมือซ้ายดังและไม่ควรใช้เพเดิลมากเกินไป เนื่องจากจะทำให้ไม่สามารถตั้งทำนองหลักในมือขวาออกมาได้ หลังจากนั้นในตอน A อีกครั้งผู้บรรเลงควรเล่นโน้ตที่ใช้การพรมนิ้ว ให้บางและเร็วเพื่อทำให้เกิดความแพรวพราวของทำนอง

ตอน C ผู้บรรเลงควรคำนึงถึงทำนองที่คล้ายการร้องที่สวยงาม เลือกใช้ระดับเสียงที่เหมาะสมกับแต่ละประโยค และพยายามดึงโน้ตตัวบนสุดของมือขวาออกมาให้ได้

ในช่วงท้ายของตอน B ครั้งที่สองผู้บรรเลงควรซ้อมมือซ้ายและขวาซ้ำ ๆ เนื่องจากมีการกระโดดเข้าหาและออกจากกันของทั้ง 2 มือ ผู้บรรเลงจึงต้องซ้อมซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความแม่นยำ เช่นเดียวกันกับตอนจบของตอนที่มือซ้ายต้องไขว้ไปเล่นโน้ตที่สูงกว่ามือขวาควรซ้อมซ้ำ ๆ

บทที่ 3

วิธีการแสดงเดี่ยวเปียโน

3.1 ข้อมูลการแสดง

บทเพลงที่คัดเลือกมาแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้ พิจารณาจากเทคนิคในการบรรเลง การตีความบทเพลง และการวิเคราะห์ เพื่อให้มีระดับที่เหมาะสมต่อการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา และเหมาะสมต่อความสามารถของผู้บรรเลง โดยคัดเลือกบทเพลงมาบรรเลงในการแสดงเดี่ยวเปียโน ทั้งหมดสิ้น 5 บทเพลง ดังนี้

3.1.1 Toccata in F sharp minor, BWV 910 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach

ใช้เวลาในการบรรเลงประมาณ 13 นาที

3.1.2 Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 ประพันธ์โดย Ludwig van Beethoven

ท่อนที่ 1 Allegro

ท่อนที่ 2 Scherzo : Allegretto vivace

ท่อนที่ 3 Menuetto: Moderato e grazioso

ท่อนที่ 4 Presto con fuoco

ใช้เวลาในการบรรเลงประมาณ 20 นาที

3.1.3 Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 ประพันธ์โดย Nikolai Medtner

ใช้เวลาในการบรรเลงประมาณ 3 นาที

3.1.4 Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2 ประพันธ์โดย Nikolai Medtner

ใช้เวลาในการบรรเลงประมาณ 4 นาที

3.1.5 Piano Sonata No. 4 in C minor, Op. 29 ประพันธ์โดย Sergei Prokofiev

ท่อนที่ 1 Allegro molto sostenuto

ท่อนที่ 2 Andante assai

ท่อนที่ 3 Allegro con brio, ma non leggiero

ใช้เวลาในการบรรเลงประมาณ 20 นาที

3.2 วัตถุประสงค์ของการแสดง

- 3.2.1 เพื่อพัฒนาการวิเคราะห์และตีความบทเพลงต่าง ๆ
- 3.2.2 เพื่อศึกษาและฝึกฝนเทคนิคในการบรรเลงบทเพลงในยุคที่แตกต่างกัน
- 3.2.3 เพื่อพัฒนาศักยภาพของการแสดงต่อหน้าสาธารณชน
- 3.2.4 เพื่อศึกษาการจัดการและการเตรียมพร้อมของการแสดง
- 3.2.5 เพื่อเผยแพร่บทเพลงคลาสสิกให้แก่นักเรียน นิสิต นักศึกษา รวมไปถึงบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจในงานดนตรีประเภทนี้

3.3 การเตรียมการแสดงเดี่ยว

3.3.1 การคัดเลือกบทเพลง

การคัดเลือกบทเพลงควรมีความเหมาะสมกับความสามารถของผู้บรรเลง เนื่องจากผู้บรรเลงต้องมีความรู้ด้านการตีความ การวิเคราะห์ และเทคนิคในการบรรเลง การคัดเลือกบทเพลงจึงมีความสำคัญมาก ถ้าผู้บรรเลงเลือกบทเพลงที่ยากเกินความสามารถ ผู้บรรเลงจะไม่สามารถแสดงศักยภาพในด้านการแสดงได้อย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตามผู้บรรเลงควรคัดเลือกบทเพลงที่มีระดับความยากที่เหมาะสมกับการศึกษาในระดับปริญญาโทหรือปริญญาตรี เพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพในการบรรเลงต่อไป

3.3.2 การเลือกใช้โน้ตเพลง

ผู้บรรเลงควรเลือกใช้โน้ตเพลงจากสำนักพิมพ์ที่น่าเชื่อถือเช่นสำนักพิมพ์ G. Henle และ Dover Publication นอกจากนี้ ผู้บรรเลงควรตรวจสอบโน้ตเพลงที่ต้องการจะใช้ในการบรรเลงให้ถูกต้อง อย่างไรก็ตามไม่ควรใช้โน้ตที่มีการปรับแต่งมากเกินไป เนื่องจากจะทำให้ผู้บรรเลงไม่มีอิสระในการตีความเพลงอย่างเต็มความสามารถ

3.3.3 การฝึกซ้อม

การฝึกซ้อมมีความสำคัญมากสำหรับการแสดงเดี่ยวเปียโนครั้งนี้ เพราะการฝึกซ้อมที่ดีต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรก่อนที่จะทำการแสดงเดี่ยว นอกจากนี้ผู้บรรเลงต้องหมั่นฝึกซ้อมในด้านเทคนิคอย่างสม่ำเสมอและศึกษาความเป็นมาของบทเพลง เพื่อใช้ในการวิเคราะห์และตีความควบคู่ไปกับการฝึกซ้อม

3.3.4 การศึกษาบทเพลงที่ใช้ในการแสดงกับอาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้บรรเลงควรเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาในทุกสัปดาห์ เพื่อรับคำแนะนำในการบรรเลง

บทเพลงที่ใช้ในการแสดง ทั้งด้านเทคนิคในการบรรเลงและการตีความบทเพลง และเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ผู้บรรเลงควรนำข้อชี้แนะของอาจารย์ที่ปรึกษาในแต่ละสัปดาห์มาแก้ไขทันที เพื่อนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบในสัปดาห์ต่อ ๆ ไป

3.3.5 การกำหนด วัน เวลา และสถานที่

การกำหนดวันและเวลาที่แน่นอน จะช่วยให้ผู้บรรเลงทราบถึงระยะเวลาการฝึกซ้อม การเตรียมตัว และการประชาสัมพันธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การเลือกสถานที่สำหรับการแสดงเดี่ยวเปียโนควรคำนึงความสะดวกของการเดินทางของผู้ที่จะเข้าชม และควรเลือกห้องแสดงที่ไม่มีเสียงสะท้อนหรือแห้งเกินไป

3.3.6 การทำโปสเตอร์ การประชาสัมพันธ์ และการทำสูจิบัตร

การทำโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์ควรมีข้อมูลผู้แสดง วัน เวลา สถานที่แสดงที่ชัดเจน นอกจากนี้ผู้แสดงได้ใช้โซเชียลมีเดียในการประชาสัมพันธ์การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้ ด้วยการสร้างคำเชิญชวนในเฟซบุ๊ก (Facebook) การทำสูจิบัตรควรมีลำดับการแสดงของบทเพลงอย่างชัดเจน มีประวัติของผู้แสดง และความเป็นมาของบทเพลงที่ใช้ในการแสดงอย่างครบถ้วน

3.4 วิธีการแสดงเดี่ยวเปียโน

3.4.1 แต่งกายสุภาพตามหลักการแสดงเดี่ยวเปียโนสากล

3.4.2 นำเสนอบทเพลงตามลำดับที่ผู้บรรเลงจัดเตรียมไว้

3.4.3 นำเสนอบทเพลงตามจุดประสงค์และการตีความของผู้บรรเลง

3.4.4 มีสมาธิและถ่ายทอดอารมณ์ของบทเพลงตามที่คุณบรรเลงได้ฝึกซ้อมมา

3.5 การแสดงเดี่ยวเปียโน

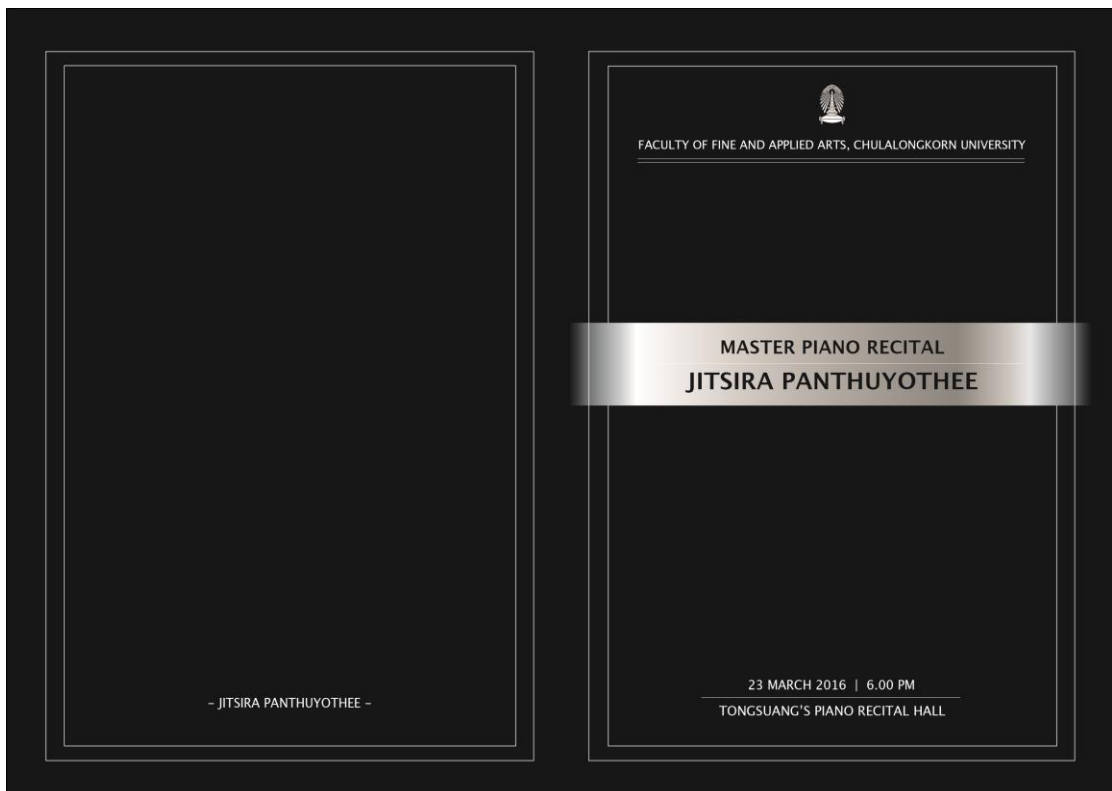
การแสดงแบ่งออกเป็น 2 ช่วง มีพักครึ่งการแสดง 15 นาที โดยช่วงแรกใช้เวลาประมาณ 33 นาที และช่วงที่สองใช้เวลาประมาณ 27 นาที การแสดงเดี่ยวเปียโนครั้งนี้ใช้เวลาแสดงประมาณ 75 นาที โดยจัดลำดับการแสดงบทเพลงต่าง ๆ ตามที่ผู้แสดงระบุไว้ในสูจิบัตร

3.6 วัน เวลา และสถานที่แสดง

การแสดงเดี่ยวเปียโนครั้งนี้จัดขึ้นในวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2559 เวลา 18.00 น. ณ ห้องแสดงดนตรีธงสรวง (Tongsuang's Piano Recital Hall) ตั้งอยู่ที่บ้านเลขที่ 54/1 ถนนสุขุมวิท ซอย 3 (ซอยนานาเหนือ)

บทที่ 4
สูจิบัตรการแสดงและโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์

4.1 สูจิบัตรการแสดง

FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS, CHULALONGKORN UNIVERSITY

Master Piano Recital

by

JITSIRA PANTHUYOTHEE

Program

- Tocatta in F sharp minor, BWV 910**Johann Sebastian Bach*
(1685 - 1750)
- Piano Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3*.....*Ludwig van Beethoven*
 - *Allegro* (1770 - 1827)
 - *Scherzo ; Allretto vivace*
 - *Mennetto ; Moderato e grazioso*
 - *Presto con fuoco*
 - Intermission -
- Two Fairy Tales Op. 20**Nikolai Medtner*
 - *Allegro con espressione* (1880 - 1951)
 - *Pesante Minaccioso "Campanella"*
- Piano Sonata in C minor, Op. 29**Sergei Prokofiev*
 - *Allegro molto sostenuto* (1891 - 1953)
 - *Andante assai*
 - *Allegro con brio, ma non leggero*

This recital is presented in the partial fulfillment of the
 requirements

For the degree of Master of Fine and Applied Arts

PROFILE

Mr. Jitsira began his music studies at the age of 9 in the Yamaha School of Music in Chonburi. His first instrument was Electone. By the age of 13, he changed his instrument to piano and continued his studies under the guidance of Ajarn Theera Na Nongkai. He regularly performed in the music school's yearly concert.

He continued his studies further in Faculty of Music, Majoring in Music Performance at Assumption University, Thailand and received a Bachelor degree of Fine Arts in 2012. He was a student of Prof. Masayoshi Sasaki and Dr. Paulo Zereu, continuously.

While he was studying in Assumption University, He participated in all faculty's annual concerts. He also gave his first debut recital at Martin Hall in 2008 and his senior recital in 2010.

He was accepted to Faculty of Fine and Applied Arts in Music department at Chulalongkorn University for his Master degree in 2014.

In the past year, he had a chance to perform in a Friendship Concert between 4 universities, which are Chulalongkorn University, Kasetsart University, Silpakorn University, and Rangsit University. Subsequently, He also performed in a joint concert between Chulalongkorn University and Mahidol's College of Music.

Furthermore, He also had opportunities to attend piano masterclass with famous pianist, for example, Caroline Fischer, Frank Reich and Martin Widmaier.

Currently, He is studying piano under the guidance of Assoc. Prof. Tongsuang Israngkun na Ayudhya.

PROGRAM NOTE

Toccatà in F sharp minor, BWV 910

This toccata was composed by Johann Sebastian Bach around 1707 - 1713. It's divided to several sections, like other Toccatas that composed by Bach.

It opens with an improvisation-like, with rapid running scales and arpeggios follow by the adagio section. The atmosphere of the adagio section sounds like a lamentation, which have motive of 3 notes that sounds like a bell and the harmony moves in chromatic throughout the section.

Afterward, the first fugue section appears with simple subject of descending scale. The tempo marking of this section is "presto e staccato", it gives a feeling of rush and energetic.

The bridge section appears after a pause of first fugue. This section presents an improvisation-like. However, this section has a style of a moving broken chord, unlike the opening section.

The last fugue has a subject of descending chromatic scale, the composer probably imitated motive from adagio section. In addition, this fugue is in chaconne-like, so it gives a feeling of joyful dance atmosphere.

Piano Sonata in E flat Major, Op. 31 No. 3

This piece was composed by Ludwig van Beethoven in 1802. It has a nickname as "The Hunt". The mood of joyful can be heard throughout the piece. It consists of 4 movements. Meanwhile, this sonata is in unusual structure, as it does not have a slow movement, like other sonatas.

The first movement is in sonata-form, the composer did not give an exact key at the beginning, instead, he used anticipation then resolve to E flat major a moment later, like the composer tried to tell a joke. First theme has a jocular mood. In contrast, the second theme has an expressive and beautiful melody. This whole movement gives an atmosphere of joy and excitement.

Second movement are marked "Scherzo". It has a beautiful melody on the right hand and offbeats staccato on left hand. A moment later, a funfare-like appears, as full chord with Sforzando, imitating the sound of Trumpet then follow by a re-union staccato on both hands. This whole movement sounds like a joke-telling.

Menuetto is the third movement of this sonata. Thought, it does not exactly the slow movement, but compare to other movements, this movement has more expression and more relaxation.

Last movement is imitated a Tarantella dance, with 6/8 time. Tempo marking of this movement is "Presto con fuoco". So, it sounds very fast and exciting. In the middle part of this movement has a cadenza-like, as a pause from furious running triplet. Afterwards, the motive comes back again but changing key until coda part, which sounds more exciting and end with triumphant.

Two Fairy Tales Op. 20

These pieces composed by Nikolai Medtner, in 1909. It is one of his most famous fairy tales. Fairy tales also known as "Skazki" in Russian is characteristic pieces which are short but contain a story and produce a sound as if it's telling a tale.

Fairy Tale Op.20 No.1 is in a key of B flat minor. It contains a very beautiful melodic line, at the same time; the mood of this piece is very dramatic. Medtner told one of his students to start the piece immediately without hesitation as if he bursts out a secret he's kept for a long time. The climax of this piece can compare to works by Rachmaninoff and Scriabin, especially where he marked "con disperazione". This piece ends with the lowest B flat on the piano, in addition to relate to Fairy Tale Op.20 No.2.

Fairy Tale Op.20 No.2 is in a key of B minor. The title of this piece is "Campanella", which means little bells. However, Medtner mentioned in his original score that this piece is not about the bells, instead his purposed was a picture of crying people in the first revolution of Russia in 1905.

Tempo marking for this piece is "pesante, minaccioso", which means present with threatening. As it refers to the revolution, the atmosphere of the piece is very dark, menace and powerful.

At the beginning of the piece, we can hear the ostinato as the sound of bells in form of 3 notes; follow by a whole tone scale in octave. These are the landscape of this piece. Furthermore, this piece does not show its key from the beginning, instead the composer always hung the melody to supertonic until a moment later that it shows the real key.

This piece requires a good technique to perform, and uses a wide range of piano. The Coda of this piece is the climax then the piece ends with the lowest B flat on the piano, same as Fairy Tale Op.20 No.1

Piano Sonata in C minor, Op.29

Prokofiev composed this sonata in 1917 and dedicated to his friend, Maximilian Schmidhof, whom committed suicide in 1913. This might be the reason of gloomy atmosphere in this sonata.

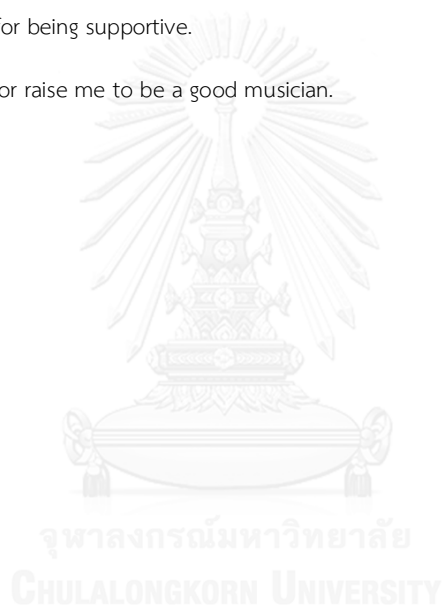
The first movement is in sonata-form. The first theme, he used very low register on the piano. The bridge to second theme has a very lyrical melodic line, then come again the mystery and gloomy atmosphere in the second theme. This might suggest that the composer was feeling sad that his friend committed suicide, as it can tell by the first movement.

One of the favorite compositions of Prokofiev is the second movement of this sonata. It contains a very beautiful melodic line in chromatic and a very sweet expression in the middle part of this movement. He also arranged this movement for orchestra as "Andante Op.29bis"

The last movement of this sonata is in rondo-form. It is very challenging for performer, as it contains a wide range of alberti-bass, rapid jump of alberti-bass, rapid broken chords and wide leaps passages. This movement sounds very excited and rushing until the end. However, the middle section is very lyrical and beautiful. The Coda of this movement is a reminiscence of the introduction, but it shows more energetic and more brilliant. The movement brilliantly ends with a rushing-leap cross over of left hand and a fortissimo dissonant chords.

THANK YOU

- Associated Professor Tongsuang Isrankun Na Ayudhya, Piano lecturer at Chulalongkorn University
- Dr. Paulo Zereu, Head of piano department at Assumption University
- Ajarn Theera Na Nongkai, for my first piano lesson.
- Miss Viroonrat Chokchaithanakul, for a very beautiful poster.
- My friends, for being supportive.
- My parent, for raise me to be a good musician.

4.2 โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดงเดี่ยวเปียโน

 FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS,
 CHULALONGKORN UNIVERSITY

MASTER PIANO RECITAL
JITSIRA PANTHUYOTHEE

23 MAR 2016
6.00 PM

**Tongsuang's
Piano Recital Hall**
54/1 Sukhumvit Soi 3 (North Nana)

FREE ADMISSION

PROGRAM

J.S. Bach
Toccatà in F sharp minor BWV 910

L.V. Beethoven
Piano Sonata in E flat major Op.31 No.3

N. Medtner
2 Fairy Tales Op.20

S. Prokofiev
Piano Sonata in C minor Op.29

บทที่ 5

คำแนะนำและบทสรุป

5.1 คำแนะนำ

- 5.1.1 ผู้แสดงควรฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในวันแสดง
- 5.1.2 ผู้แสดงควรฝึกซ้อมอย่างมีวินัยและเรียนรู้จุดที่ผิดพลาด นอกจากนี้ผู้แสดงควรหาวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างถูกวิธี
- 5.1.3 ผู้แสดงควรศึกษาค้นคว้าข้อมูลของบทเพลงต่าง ๆ ตลอดเวลา เพื่อเพิ่มพูนความรู้ที่ช่วยในการวิเคราะห์และฝึกซ้อมบทเพลง
- 5.1.4 ผู้แสดงควรทำการซ้อมที่สถานที่แสดงจริง เพื่อทำความคุ้นเคยกับสถานที่และเครื่องดนตรีที่จะใช้แสดง
- 5.1.5 ผู้แสดงควรจำลองเหตุการณ์ของการแสดงในวันจริง ตั้งแต่การเดินขึ้นไปบนเวที จนกระทั่งจบการแสดงและเดินลงจากเวที
- 5.1.6 ผู้แสดงควรมีสมาธิและตั้งใจให้ดีในระหว่างการแสดง ไม่ว่าจะเกิดข้อผิดพลาดใด ๆ ในขณะที่ทำการแสดง ผู้แสดงไม่ควรหยุดการบรรเลง

5.2 บทสรุป

วิทยานิพนธ์การแสดงเดี่ยวเปียโนฉบับนี้ ผู้แสดงได้ศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ทางด้านประวัติศาสตร์ของบทประพันธ์ การวิเคราะห์บทประพันธ์ เพื่อนำมาสนับสนุนการตีความบทประพันธ์ที่จะนำมาแสดง นอกจากนี้การบรรเลงบทประพันธ์ในแต่ละยุค จะมีความความแตกต่างในด้านของเทคนิคในการบรรเลง จึงทำให้ผู้แสดงต้องพัฒนาทักษะในด้านการบรรเลง เพื่อให้ผู้บรรเลงจะทำการแสดงได้เหมาะสมกับบทประพันธ์ในยุคนั้น ๆ

นอกจากผู้แสดงจะได้รับความรู้ในด้านการแสดงดนตรีแล้ว ผู้แสดงยังได้เรียนรู้ระบบการจัดการทั้งด้านการติดต่อประสานงาน การประชาสัมพันธ์ การติดต่อเรื่องอาคารและสถานที่ในการแสดง การทำสูจิบัตร และการทำโปสเตอร์

เหนือสิ่งอื่นใดการฝึกซ้อมอย่างมีวินัย เป็นกุญแจหลักในความสำเร็จของการแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้ เนื่องจากผู้แสดงต้องทำการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอและถูกวิธี เพื่อพัฒนาทักษะในด้านการแสดงและด้านเทคนิคในการบรรเลง ถ้าผู้แสดงไม่ทำการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ การแสดงจะมีความไม่ราบรื่นและอาจทำให้การเดี่ยวเปียโนครั้งนี้ไม่ประสบความสำเร็จ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ณัชชา โสคติยานุรักษ์. (2547). พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์ (ฉบับปรับปรุง) (พิมพ์ครั้งที่ 2 ed.).

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปานใจ จุฬาพันธุ์. (2551a). วรรณกรรมเพลงเปียโน 1 (พิมพ์ครั้งที่ 1 ed.). กรุงเทพมหานคร:

สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปานใจ จุฬาพันธุ์. (2551b). วรรณกรรมเพลงเปียโน 2 (พิมพ์ครั้งที่ 1 ed.). กรุงเทพมหานคร:

สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Bach, J. S., Steglich, R., & Theopold, H.-M. (1971). *Toccaten*. München: G. Henle.

Beethoven, L. v., Arrau, C., & Hoffmann-Erbrecht, L. (1973). *Sonaten, für Klavier zu zwei Händen*. Frankfurt ;: New York : H. Litolf's Verlag/C. F. Peters.

Berman, B. (2008). *Prokofiev's piano sonatas : a guide for the listener and the performer*. New Haven: Yale University Press.

Ekaterina Chernaya-Oh. (2008). *The Skazki (fairy tale) of Nikolai Medtner: the evolution and characteristics of the genre with compositional and performance aspects of selected fairy tales*. (Doctor of Musical Arts), University of North Texas, University of North Texas.

Gordon, S. (1996). *A history of keyboard literature : music for the piano and its forerunners*. New York London: Schirmer Books ; Prentice Hall International.

Harding, H. A. (1895). *Analysis of form*. London Novello,; Ewer & Co.

Jaffé, D. (2008). *Sergey Prokofiev*. London: Phaidon.

Mace, A. R. (2012). *Style and Interpretation in the Seven Keyboard Toccatas of J. S. Bach, BWV 910-916*. (Doctor of Musical Arts), The University of Texas at Austin, The University of Texas at Austin.

Medtner, N. K. (2001). *Complete fairy tales : for solo piano*. Mineola, N.Y: Dover.

Prokofiev, S. (1988). *Complete piano sonatas*. New York: Dover Publications.

Schulenberg, D. (2006). *The keyboard music of J.S. Bach* (2nd ed.). New York: Routledge.

Troeger, R. (2003). *Playing Bach on the keyboard : a practical guide*. Pompton Plains, N.J.: Amadeus Press.

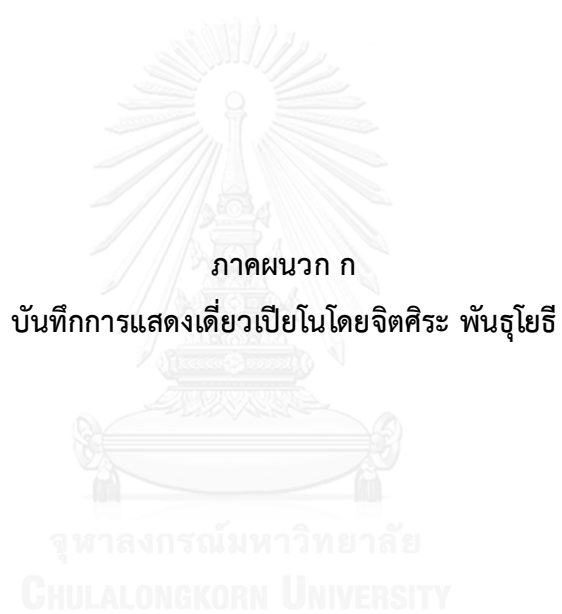
Wold, M. A., & Cykler, E. (1966). *An outline history of music* (Rev. ed.). Dubuque, Iowa,: W. C. Brown Co.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

การแสดงเดี่ยวเปียโนโดยจิตศิระ พันธุ์โยธี

(A PIANO RECITAL BY JITSIRA PANTHUYOTHEE)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้อัดขึ้นเมื่อวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2559 เวลา 18.00 น. ณ ห้องแสดงดนตรีธรรม (Tongsuang's Piano Recital Hall)

รายการแสดงประกอบด้วยบทเพลงจำนวน 5 บทเพลงดังนี้

1. Toccata in F sharp minor, BWV 910 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach
2. Sonata in E flat major, Op. 31 No. 3 ประพันธ์โดย Ludwig van Beethoven
3. Fairy Tale in B flat minor, Op. 20 No. 1 ประพันธ์โดย Nikolai Medtner
4. Fairy Tale in B minor, Op. 20 No. 2 ประพันธ์โดย Nikolai Medtner
5. Sonata in C minor, Op. 29 ประพันธ์โดย Sergei Prokofiev

รวมเวลาในการแสดงทั้งสิ้น 1 ชั่วโมง 15 นาที

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ	จิตติระ พันธุ์โยธี
วัน เดือน ปีเกิด	11 กันยายน พ.ศ. 2528
ประวัติการศึกษา	ระดับประถมศึกษา โรงเรียนปรีชาานุศาสน์ ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนพนัสพิทยาคาร Bachelor of Fine and Applied Arts (Music Performance) Assumption University ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาดุริยางคศิลป์ตะวันตก ภาควิชาดุริยางคศิลป์) คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย